ROK XIV. CZERWIEC 1928.

PRZEGLĄD ADWOKACKI

ORGAN KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.
WYDAJE: WYDZIAŁ IZBY ADWOKACKIEJ.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA GOŁĘBIA L. 6. — TELEFON 0055.

TREŚĆ NUMERU:

I.

Na zasadzie uchwały Wydziału Izby adwokackiej w Krakowie z dnia 25 maja 1928 odbędzie się

dnia 28 czerwca 1928 o godzinie 4 popoł. w Krakowie

w Sali Starego Teatru

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE
KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

z następującym porządkiem dziennym:

1. Odczytanie protokółu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.
2. Sprawozdanie Wydziału z czynności za rok 1927.
3. Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1927.
4. Uchwalenie budżetu, wysokości wpisowego, wkładki rocznej i dodatków za kandydatów adwok. na 1928. Wniosek Wydziału co do przeznaczenia funduszu grzywien dyscyplinarnych.
5. Załatwienie odwołania od uchwały Wydziału Izby z dnia 13 lipca 1926. L. 1322/26 odmawiającej wpisu na listę adwokatów.
6. Załatwienie odwołania od uchwały Wydziału Izby z dnia 30 grudnia 1927. L. 4134/27 odmawiającej wpisu na listę adwokatów.
7. Sprawozdanie Kasy Samopomocy adwokatów i aplikantów adwokackich krakowskiej Izby adwokackiej.
8. Wybór Prezydenta Rady dyscyplinarnej, II-go Wiceprezydenta Rady i 6 członków Rady — na lat 3, jednego członka Rady — na 1 rok, oraz 3 zastępców członków Rady — na lat 3.
9. Wybory uzupełniające delegatów Izby na jeden rok.
10. Wybór egzaminatorów do egzaminów adwokackich — na lat 3.
11. Propozycje co do wyboru egzaminatorów do egzaminów sędziowskich — na lat 3.
12. Wnioski i interpelacje.

Każdy członek Izby winien przybyć na Walne Zgromadzenie. W razie niemożności przybycia winien członek Izby w Krakowie zamieszkały usprawiedliwić swoją nieobecność pod rygorem §§ 6 i 7 regulaminu.

Prezydent:
Dr. Trammer.

WYKAZ KOLEGÓW,
w miejsce których mają nastąpić wybory:

A) Rada dyscyplinarna:

Ustępują:

Prezydent: Dr. Łazarski Stanisław.

II-gi Wiceprezydent: Dr. Gabryelski Józef.

Członkowie: Dr. Ćwikowski Stanisław, Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Krygowski Stanisław, Dr. Landau Filip, Dr. Landau Ignacy sen., Dr. Lewandowski Karol, Dr. Miksiewicz Tadeusz.

Zastępcy członków: Dr. Müller Witold, Dr. Stuhr Oskar, Dr. Ujejski Marjan.

B) Egzaminatorowie dla egzaminów adwokackich:

Ustępują:

Dr. Fischlowicz Leon, Dr. Fischer Edmund, Dr. Gabryelski Józef, Dr. Gross Adolf, Dr. Jakubowski Faustyn, Dr. Kosch Teodor, Dr. Lachs Zygmunt, Dr. Landau Ignacy sen., Dr. Lauer Ignacy, Dr. Miksiewicz Tadeusz, Dr. Skąpski Józef, Dr. Sternbach Edward, Dr. Szado Ignacy, Dr. Trammer Jerzy.

C) Egzaminatorowie dla egzaminów sędziowskich:

Ustępują:

Dr. Klemens Bąkowski, Dr. Fischer Edmund, Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Kosch Teodor, Dr. Kwieciński Tadeusz, Dr. Meisels Adolf, Dr. Nadel Maksymiljan, Dr Skąpski Józef, Dr. Steinberg Józef, Dr. Trammer Jerzy.

II.

SPRAWOZDANIE
z Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie
z dnia 25 czerwca 1927.

PROTOKÓŁ
z dnia 25 czerwca 1927.

spisany z przebiegu Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej w Krakowie, odbytego w sali Starego Teatru w Krakowie.

Początek o godz. 4 popołudniu.

Przewodniczący: Prezydent Izby Adwokackiej Dr. Jerzy Trammer.

Protokołuje: Sekretarz Izby Dr. I. Gross.

Przewodniczący skonstatowawszy komplet, w szczególności obecność 164 adwokatów, otwiera Walne Zgromadzenie.

Przewodniczący na wstępie wygłasza z powodu uroczystości sprowadzenia zwłok poety Juljusza Słowackiego następujące przemówienie:

„Dzisiejsze Walne Zgromadzenie odbędzie się w atmosferze uroczystości ku czci Juljusza Słowackiego. Trumna zawierająca drogie, święte resztki ziemskie tego genjusza narodowego toruje sobie drogę przez nieprzebrane tłumy gorących serc rodaków — do Panteonu narodowego, w którym zasłużenie spocznie na wieczne czasy. Każdy z nas osobno podąża myślą i sercem za tą drogą trumną i łączy się z całym narodem w czci dla genjusza myśli polskiej, dla mistrza słowa polskiego, jednem słowem dla „Króla Ducha“.

„Skorośmy się dziś tutaj zgromadzili odczuwają serca nasze potrzebę złożenia także zbiorowego hołdu wielkiej za-

słudze, hołdu jednemu z największych mocarzy świata duchowego, hołdu jednemu z największych Synów Ojczyzny“.

„Hołd ten znajdzie swój wyraz w protokole dzisiejszego Walnego Zgromadzenia“.

Przemówienia tego wysłuchali obecni stojąco.

Następnie Przewodniczący poświęca wspomnienie pośmiertne zmarłym Kolegom, których pamięć uczcili obecni przez powstanie z miejsc.

Odczytano pisma Kolegów, którzy usprawiedliwili swoją nieobecność.

Przystąpiono do porządku dziennego ustalonego uchwałami Wydziału Izby adwokackiej z dnia 13 maja i 3 czerwca 1927, a ogłoszonego w Numerze czerwcowym Przeglądu adwokackiego z 1927 r.

ad 1) porządku dziennego:

Uchwalono zaniechać odczytania protokołu Walnego Zgromadzenia z 26 czerwca 1926 a to ze względu, że protokół ten wydrukowany w Przeglądzie adwokackim z czerwca 1927 rozesłany został wszystkim członkom Izby.

Na skutek uwagi kol. Dr. Ordyńskiego, że w protokole odnośnie do wniosku jego co do umieszczania przez dzienniki krakowskie sprawozdań z rozpraw karnych zaszła pomyłka, gdyż użył we wniosku swoim słów „niektórzy obrońcy“ a nie „znani obrońcy“. Przewodniczący oświadcza, że nastąpi odpowiednie sprostowanie protokołu.

Następnie protokół powyższy dla braku innych zarzutów przeciw jego osnowie przyjęto do wiadomości.

ad 2) porządku dziennego:

Przewodniczący przystępuje do sprawozdania z czynności Wydziału za rok 1926, którego szczegóły objęte są Przeglądem adwokackim z czerwca 1927 rozesłanym Kolegom.

Wiceprezydent Rady dyscypl. Dr. Ader prostuje niektóre usterki zaszłe przy przedrukowaniu sprawozdania z czynności Rady dyscyplinarnej na str. 23. c. Przeglądu adwokackiego — gdzie w lewej kolumnie opuszczono lit. f i tam umieścić się mające sprawy. Nadto uzupełnia pisemne sprawozdanie Rady dysc. ustnymi uwagami.

Dla braku zarzutów przeciw sprawozdaniu — Walne Zgromadzenie przyjęło to sprawozdanie do wiadomości.

ad 3) i 4) porządku dziennego:

Referent Dr. Landy przedstawia sprawozdanie z dochodów i wydatków za rok 1926 oraz preliminarz budżetu na rok 1927 — jak we wydrukowanym Przeglądzie adwokackim z czerwca 1927 — i wnosi zgodnie z uchwałą Wydziału o uchwalenie wpisowego na listę adwokatów w kwocie 60 zł., wkładki głównej na 60 zł., dodatków za kand. adwok. w kwocie 30 zł. za pierwszego, 60 zł. za drugiego, 90 zł. za trzeciego itd. o ile wpisani są równocześnie.

Nadto wnosi referent o przekazanie z grzywien dyscyplinarnych, które w roku 1926 wpłynęły w kwocie 1.500 zł. — połowy, tj. kwoty 750 zł. Kasie samopomocy.

Sprawozdanie z dochodów i rozchodów za r. 1926, preliminarz budżetu na r. 1927, oraz powyższe wnioski referenta uchwalono.

ad 5) porządku dziennego:

Referent Dr. Nadel przedstawia sprawę odwołania od uchwały Wydziału z 16 lipca 1926 L 1322/26 odmawiającej wpisu na listę adwokatów i wnosi na zatwierdzenie uchwały Wydziału.

Kol. Dr. Szado wnosi o przychylenie się do odwołania — bo obecny stan spra-

wy nie daje podstawy do odmowy wpisu.

Kol. Dr. Lewandowski Karol popiera wniosek kol. Dr. Szady.

Kol. Dr. Ader Ernest wnosi o uzupełnienie dochodzeń, a w szczególności, czy petent wpisany jest na listę obrońców w sprawach karnych, skoro występuje przed Sądem okr. karnym w Krakowie w tym charakterze, a nadto występuje także przed sądami cywilnymi w Krakowie i to niewiadomo jako czyj substytut, skoro nie jest wpisany na listę kand. adwok.

Kol. Dr. Schmidt popiera wniosek kol. Dr. Adera.

Kol. Dr. Łominski wnosi o uzupełnienie dochodzeń co do sprawy karnej prowadzonej w Sądzie w Toruniu.

Kol. Dr. Oberlender Sal. popiera wniosek kol. Dr. Adera.

Uchwalono wnioski kol. Dr. Adera i kol. Dr. Łominskiego z tem, że po uzupełnieniu dochodzeń sprawa będzie przedłożona następnemu zwyczajnemu Walnemu Zgromadzeniu.

Kol. Dr. Ader Ernest wnosi następnie, by po uzupełnieniu dochodzeń zwołano dla tej sprawy nadzwyczajne Walne Zgromadzenie, do którego to wniosku nie przychylono się.

ad 6) porządku dziennego:

Referent Dr. Bogdani przedstawia sprawę odwołania od uchwały Wydziału z 22 kwietnia 1927 L. 1043/27 odmawiającej wpisu na listę adwokatów i wnosi na zatwierdzenie uchwały Wydziału.

Kol. Dr. Pelzling wnosi, by najpierw rozpatrzono sprawę co do zarzutu o pokątne pisarstwo.

Kol. Dr. Goldblatt przyłącza się do tego wniosku z tem, by dopiero potem załatwiono sprawę merytorycznie na następnem Walnem Zgromadzeniu.

Kol. Dr. Rowiński sprzeciwia się wnioskom kol. Dr. Pelzlinga i kol. Dr. Goldblatta, — do których to wniosków nie przychylono się — natomiast uchwalono wniosek referenta o nieprzychylenie się do odwołania petenta i zatwierdzenie uchwały Wydziału.

ad 7) porządku dziennego.

Referent Dr. Landy przedstawia stan sprawy i wnosi o utrzymanie w mocy uchwały Wydziału.

Przewodniczący udziela głosu odnośnemu żalącemu się adwokatowi do oświadczenia się. Otwarto dyskusję w nieobecności żalącego się.

Kol. Dr. Szado wnosi o utrzymanie uchwały Wydziału z tem, że opuszcza się słowa co do rezygnacji i że wykreślenie z listy nastąpi jedynie z powodu niewykonywania adwokatury, jeśli petent w dniach 30 od dnia dzisiejszego nie rozpocznie wykonywania adwokatury w Krakowie.

Kol. Dr. Feldblum podnosi, że Walne Zgromadzenie nie jest właściwe do załatwienia odwołania, a to mimo decyzji Sądu Najwyższego, i wnosi o odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego. Nadto wnosi, by na wypadek nie przychylenia się do jego wniosku, przedłużono petentowi termin do rozpoczęcia wykonywania adwokatury w Krakowie do 3 miesięcy.

Kol. Dr. Minder wnosi o zakreślenie petentowi terminu 3 miesięcy do rozpoczęcia wykonywania adwokatury w Krakowie pod rygorem odstąpienia sprawy Radzie dyscyplinarnej.

Kol. Dr. Bader wnosi, by wezwać petenta tylko o bezzwłoczne zaniechanie wykonywania adwokatury we Warszawie.

Kol. Dr. Lichtig popiera wniosek kol. Dr. Badera.

Kol. Dr. Gertler popiera wniosek Wydziału w zasadzie tj. co do wezwania

żalącego się o bezzwłoczne rozpoczęcie wykonywania adwokatury w Krakowie bez zakreślenia czasokresu i bez rygoru przewidzianego w uchwale Wydziału. Zamknięto dyskusję. Przystąpiono do głosowania. Przedewszystkiem Walne Zgromadzenie uznało się właściwem do rozpatrywania zażalenia.

W samej rzeczy uchwalono wniosek Dr. Gertlera.

ad 8) porządku dziennego.

Referent Dr. Bogdani po przedstawieniu stanu sprawy, według dotychczasowych konferencyj międzyizbowych, stawia następujący wniosek:

„Walne Zgromadzenie Izby adwokackiej w Krakowie odbyte 25-go czerwca 1927, domaga się jaknajspieszniejszego ustawowego unormowania wolnej przesiedlności międzydzielnicowej adwokatów, zalecając wykonanie tej uchwały Wydziałowi Izby adwokackiej".

Kol. Dr. Oberlender S. popiera wniosek Wydziału.

Kol. Dr. Hofmokl wnosi o uchwalenie następującej rezolucji, którąby dobitniej wyrażała żądanie, a mianowicie:

„Walne Zgromadzenie podnosi protest przeciw dotychczasowemu utrudnianiu zamiaru przesiedlenia się adwokata".

Kol. Dr. Tilles A. wnosi o uchwalenie rezolucji proponowanej przez referenta z dodatkiem, że przy przesiedleniu się z jednej dzielnicy do innej, złożenie egzaminu przez adwokata jest zbyteczne.

Kol. Dr. Goldblat wnosi, by uchwalono rezolucję, że Walne Zgromadzenie domaga się wolności przesiedlenia się bez jakiegokolwiek ograniczenia.

Kol. Dr. Hofmokl wnosi, by do rezolucji w sprawie przesiedlenia dodać, że sprawę wpisu na listę adwokatów rozstrzyga w ostatniej Instancji Sąd Najwyższy.

Przewodniczący wyjaśnia sprawę według obecnego stanu prac ustawodawczych, wnosząc o uchwalenie rezolucji proponowanej przez referenta.

Po zamknięciu dyskusji, uchwalono jednomyślnie bez zmiany wniosek referenta powyż przedstawiony.

ad 9) porządku dziennego.

Referent Dr. Geldwert Leon przedstawia sprawę o Sądach pracy i prosi o uchwalenie następującej rezolucji:

„Walne Zgromadzenie Izby adwokackiej krakowskiej, odbyte dnia 25 czerwca 1926, wychodząc z zapatrywania":

„1) że tesame momenty, które przemawiają za zastępstwem adwokackiem wogóle, przemawiają także za zastępstwem adwokackiem przed Sądami przemysłowemi, obecnie istniejącemi w Małopolsce, oraz przed mającemi się wprowadzić wedle projektu rządowego Sądami pracy;"

„2) że wykluczenie od zastępstwa przed tymi Sądami adwokatów z mocy swego zawodowego wykształcenia i przygotowania do zastępstwa stron i obrony ich praw, najlepiej się nadających, stanowi dla stron znaczne utrudnienie dochodzenia praw;"

„3) że dopuszczenie adwokatów do zastępstwa przed Sądami przemysłowemi i Sądami pracy, leży w interesie rozwoju i pogłębienia prawa pracy, oraz w interesie powagi i znaczenia Sądów pracy":

„4) że odebranie stronom zwracającym się do Sądów przemysłowych wzgl. Sądów pracy, gwarancji obrony praw, jakie daje zastępstwo adwokackie, musi przynieść szkodę obu stronom, a zwłaszcza członkom klasy pracującej w trudnych a skomplikowanych często przepisach ustawowych mniej łatwo się orjen-

tującym, protestuje jaknajenergiczniej przeciw wszelkim zamierzeniom ustawodawczym, zdążającym do uszczuplenia przysługującego adwokatom wedle ogólnych ustaw, prawa zastępowania stron we wszystkich sporach przed wszystkiemi Sądami i Władzami, a w szczególności protestuje przeciw odebraniu adwokatom prawa zastępowania stron w Sądach przemysłowych i ewent. utworzyć się mających Sądach pracy, a zarazem domaga się":

„a) bezzwłocznego wydania we właściwej drodze zarządzenia, iż w sporach przed istniejącemi Sądami przemysłowemi adwokaci mają być jako zastępcy stron dopuszczani":

„b) wprowadzenia do projektu rządowego o Sądach pracy zasady, że zastępstwo adwokackie w tych sądach ma być dopuszczone w tymsamym zakresie, co w sądach zwyczajnych".

Po dyskusji rezolucję powyższą referenta uchwalno jednomyślnie.

ad 10) porządku dziennego.

Referent Dr. Gertler przedstawia sprawę o biurach porad prawnych i wnosi o uchwalenie następującej rezolucji:

„Walne Zgromadzenie Izby adwokackiej krakowskiej odbyte dnia 25 czerwca 1927 roku, protestuje jaknajenergiczniej przeciw zamierzonemu wprowadzeniu w całem państwie w drodze ustawodawczej biur podań i próśb, a zarazem domaga się zniesienia wszelkich na terenie Małopolski obowiązujących, a datujących z czasów austrjackich dekretów i rozporządzeń o ajencjach publicznych i prywatnych jako szkodliwych w wysokim stopniu dla ludności, a zupełnie zbytecznych wobec istnienia w Polsce instytucji adwokatów, powołanych z mocy ustawy do zastępowania stron i wnoszenia podań do wszystkich sądów i władz".

Po dyskusji rezolucję powyższą referenta uchwalono jednomyślnie.

ad 11) porządku dziennego.

Referent Dr. Landy przedstawia sprawozdanie Kasy samopomocy adwokatów i aplikantów adwok. Krakowskiej Izby adwokackiej — zgodnie ze sprawozdaniem wydrukowanem w numerze czerwcowym 1927 „Przeglądu adwokackiego". Sprawozdanie to przyjęto do wiadomości.

ad 12) porządku dziennego.

Wobec niepostawienia żadnych wniosków ani interpelacyj i wyczerpania porządku dziennego, Przewodniczący zamyka Walne Zgromadzenie, dziękując Kolegom za przybycie i gorliwy udział w obradach Walnego Zgromadzenia.

Zgromadzenie zamknięto o godz. 9-tej wieczorem.

III.

Zestawienie przychodów i rozchodów za rok 1927.

Przychód.

	Złotych
Pozostałość z r. 1926	14.708·45
Wkładki izbowe wraz z dodatkiem za aplikantów	24.743·—
Należytości za wpis na listę adwokatów .	6.946·—
Wzrot kosztów postępowania dyscyplinarnego	745·—
Zwrot wydatków za portorja	134·—
Zwrot kosztów dzienników dla aplikantów	142·70
Przelano na zasadzie uchwały Walnego Zgromadzenia z 26 czerwca 1926 z funduszu grzywien	750·—
Sa . . .	48.169·15

Rozchód.

	Złotych
Płace personalu i renumeracje	16.550·—
Czynsz za najem lokalu	1.160·80
Wydatki kancelaryjne	1·450·80
Adaptacje i uzupełnienie inwentarza . .	175·—
Portorja	2.255·—
Telefon	180·—
Wydatki na światło	260·80
Wydatki na opał	319·26
Prenumerata czasopism i zakupno książek	954·—
Kasa chorych, fundusz pensyjny, asekuracja	1.653·—
Zapomogi dla wdów i sierót po adwokatach	2.257·—
Stemple do wpisów na listę adwokatów .	176·—
Oprawa książek	61·—
Wydatki na druki i koszta insercyjne . .	1.291·—
Koszta Walnego Zgromadzenia	248·—
Pozostałość na 1928 rok	19.177·49
Sa . . .	48.169·15

Fundusz grzywien dyscyplinarnych . . Zł. 550·—

Kraków, 1 czerwca 1928.

Sekretarz:
Dr. Gross

Prezydent:
Dr. Trammer

Komisja rewizyjna:

Dr. Landy *Dr. Fischer.*

IV.

Preliminarz budżetu na rok 1928.

I. DOCHÓD.	złotych
1. Nadwyżka z roku 1927	19.177·49
2. Wkładki od Kolegów	30.000·—
3. Dodatek za aplikantów adwokackich	2.000·—
razem	51.177·49

II. WYDATKI.	złotych
1. Płace funkcjonarjuszy Wydziału i Rady	20.000·—
2. Czynsz z dodatkami	1.600·—
3. Kasa chorych i ubezpieczenie	3.000·—
4. Opał i światło	800·—
5. Adaptacje i inwentarz	2.000·—
6. Wydatki kancelaryjne (druki, papiery, inseraty etc.)	4.000·—
7. Portorja	3.000·—
8. Czasopisma, bibljoteka, oprawa książek	3.000·—
9. Wsparcia członków stanu adwokackiego i datki na cele publiczne	8.000·—
10. Wydatki nadzwyczajne	5.777·49
razem	51.177·49

Kraków, 1 czerwca 1928.

Sekretarz: *Dr. Gross.* Prezydent: *Dr. Trammer.*

V.

Sprawozdanie Wydziału i Rady Dyscyplinarnej krakowskiej Izby adwokackiej

z czynności za rok 1927.

I. Sprawozdanie z czynności Wydziału.

W ostatnim sprawozdaniu Wydziału powołano się na memorjał wniesiony przez Wydział do Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie projektu ustawy postępowania karnego, przygotowanego przez Komisję Kodyfikacyjną. W memorjale tym występował Wydział przeciwko dopuszczeniu do obrony jednostek niekwalifikowanych, do czego zmierzał projekt. W międzyczasie wyszło rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. poz. 313 Dz. U. R. P. obejmujące kodeks postępowania karnego; w rozporządzeniu tym zgodnie ze stanowiskiem Wydziału zamieszczono postanowienie, że obrońcą w sprawach karnych może być tylko osoba wpisana w Polsce na listę adwokatów (poza profesorami i docentami pra-

wa Polskiej szkoły akademickiej państwowej lub przez Państwo uznanej). Ponadto rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 czerwaa 1928 r. poz. 314 Dz. U. R. P., zawierające przepisy wprowadzające kodeks postępowania karnego, powiada, że aplikanci adwokaccy mogą występować przed sądami w charakterze obrońców w granicach uprawnień zawartych w przepisach szczególnych. W ten sposób w zasadzie utrzymany został ten stan prawny w Małopolsce, jaki co do obrońców był dotychczas, gdyż nie może odnosić się do Małopolski postanowienie art. 15 cyt. rozporządzenia, wedle którego w niektórych okręgach Polski mogą być mniej kwalifikowane osoby przejściowo dopuszczone do obrony.

Podobnie w ostatnim sprawozdaniu Wydziału powołano się na memorjał Wydziału w sprawie projektu rozporządzenia o sądach pracy. Wydział domagał się dopuszczania adwokatów do zastępstwa w sądach przemysłowych (sądach pracy) także w I-szej instancji i dopuszczania środka prawnego rewizji przeciw wyrokom II-giej instancji. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. poz. 350 Dz. U. R. P. o sądach pracy, które następnie ogłoszonem zostało, dopuszczono też adwokatów do zastępstwa w sądach pracy w I-szej instancji w sporach o kwoty ponad 200 złotych bezwarunkowo (warunkowo w sprawach do 200 złotych), oraz wprowadzono środek prawny rewizji przeciw wyrokom II-giej instancji na równi ze sprawami nienależącymi do sądów pracy. W ten sposób wprowadzono stan prawny, który odpowiada potrzebom ludności i który usuwa stan nieprawidłowy w sprawach zastępstwa adwokatów w sądach.

Wreszcie w ostatnim sprawozdaniu Wydziału wspomniano o memorjale przeciw projektowi ustawy o Izbach handlowych i przemysłowych, w szczególności przeciwko zamierzonemu przyznaniu izbom handlowym i przemysłowym prawa układania list zarządców konkursowych, zarządców ugodowych i zarządców przymusowych. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1627 r. poz. 591 Dz. U. R. P. o izbach przemysłowo - handlowych przyznane zostało izbom przemysłowo-handlowym jedynie prawo proponowania we wypadkach, w których udział reprezentantów przemysłu i handlu przewidują odnośne ustawy i rozporządzenia, kandydatów na stanowiska sędziów handlowych, członków komisyj podatkowych, zarządców ugodowych i przymusowych, nadzorców sądowych i t. p. Nieprzyznano przeto izbom handlowo - przemysłowym prawa takiego, któreby ograniczało prawa adwokatów i prawa sądów do mianowania wspomnianych tu funkcjonarjuszów.

* * *

I w roku sprawozdawczym toczyły się w Komisji Kodyfikacyjnej prace nad nowym statutem adwokatury. W pracach tych w szczególności w dalszym ciągu ankiety międzyizbowej brał Wydział udział przez swego delegata, który także brał udział w konferencjach izb małopolskich, zwołanych w sprawach w związku z pracami Komisji Kodyfikacyjnej nad projektem statutu pozostających.

Prace Komisji Kodyfikacyjnej postąpiły naprzód o tyle, że referent Komisji Kodyfikacyjnej wygotował projekt ustawy o urzędzeniu adwokatury; projekt ten przesłało Wydziałowi Biuro Komisji Kodyfikacyjnej przy piśmie z dnia 3 lutego 1928 r. L. 149/28 do zaopiniowania. — Wydział w momorjale z dnia 17 lutego 1928 r. L. 499/28 wydał opinję o projekcie. Opinję tę załącza się w załączniku pod 1). Z za-

łącznika tego widocznem jest, jakie stanowisko zajął Wydział wobec projektu a w szczególności także wobec przepisu przejściowego zawartego w art. 64 projektu, mającego znaczenie dla Małopolski.

Pismem z dnia 5 marca 1928 r. odniósł się referent Komisji Kodyfikacyjnej do Wydziału z żądaniem, by Wydział art. 64 projektu zaprojektował od siebie. To uczynił Wydział, projektując art. 64 jak następuje:

„Kandydaci adwokaccy w b. zaborze austrjackim, którzy w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy nie odbyli jeszcze całej siedmioletniej aplikacji, winni odbyć jeszcze 5/7 części brakującego im do siedmiolecia czasu praktyki“.

„Do kandydatów takich stosują się postanowienia dotychczasowych przepisów o czasie trwania i kolejności praktyki sądowej i o czasie, w którym mogą poddać się egzaminowi adwokackiemu“.

„Egzamin adwokacki złożony według dotychczasowych przepisów, zastępuje egzamin wymagany według niniejszej ustawy“.

Równocześnie przedłożył referent Komisji Kodyfikacyjnej memorjał b. urzędników Galicyjskiej Prokuratorji Skarbu we Lwowie i w Krakowie, w którym domagano się przyznania tym b. urzędnikom Prokuratorji Skarbu we Lwowie i Krakowie, którzy nabyli prawa do adwokatury, by im te prawa zachowano. Na memorjał ten oświadczył się Wydział w sposób uwzględniający prawa nabyte.

Nadto w toku prac przygotowawczych nad projektem ustawy o urządzeniu adwokatury, referent Komisji Kodyfikacyjnej wystosował do Wydziału pismo o dostarczenie danych potrzebnych do ustalenia liczby adwokatów w najbliższem pięcioleciu w okręgu Izby adwokackiej w Krakowie. Na pismo odnośne z dnia 6-go maja 1927 r. L. 561/27 oświadczył Wydział, iż nie może, nie narażając się na nieścisłość, podać liczby adwokatów w okresie pięcioletnim w okręgu naszej Izby.

W związku z pracami nad ustawą o urządzeniu adwokatury pozostaje także memorjał wystosowany przez Wydział dnia 21 maja 1927 r. do L. 1722/27 do Naczelnej Rady Adwokackiej i do Rady adwokackiej w okręgu Sądu apelacyjnego w Warszawie. Memorjał ten brzmi jak następuje:

„W tutejszych dziennikach wczorajszych zamieszczoną była notatka, że na żądanie Ministerstwa dla spraw wojskowych Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wydać ma rozporządzenie, w myśl którego sędziowie i prokuratorzy w sądach karnych wojskowych zrównani zostają co do stanowiska służbowego ze sędziami zajętymi w sądach cywilnych, i że skutkiem tego wspomniani tutaj sędziowie i prokuratorzy ze sądów wojskowych będą mogli na ziemiach b. Królestwa Kongresowego i na Kresach Wschodnich przenieść się do adwokatury po czterech latach służby“.

„Nie wiemy, czy notatka ta polega na ścisłości, poczuwamy się jednak do obowiązku zawiadomienia Świetnej Rady o tej notatce, gdyż nie wiemy, czy podobna notatka zamieszczoną była w pismach stołecznych. Zwracamy uwagę na tę notatkę dlatego, ponieważ sądzimy, że Świetna Rada poczyni stosowne kroki, aby zapobiedz na czasie zarządzeniu, którego następstwem byłby przypływ do adwokatury jednostek nieprzygotowanych fachowo, w szczególności nie mających wiadomości dostatecznych z zakresu prawa cywilnego i prawa administracyjnego a nawet z zakresu prawa karnego obowiązującego w sądach karnych niewojskowych“.

O memorjale tym zawiadomiliśmy także Izbę adwokacką we Lwowie.

Na pismo to otrzymał Wydział odpowiedź od P. dziekana Rady Adwokackiej okręgu Sądu apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 1927 r. L. 3666 następującej treści:

„W wykonaniu uchwały Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 31-go maja roku bież., mam zaszczyt zakomunikować, że Rada Adwokacka w Warszawie, popierając stanowisko zajęte przez Wydział Izby Adwokackiej w Krakowie, wyłuszczone w odezwie z dnia 21 maja br. L. 1722/27 przesłała jednocześnie z niniejszą odezwą powyższą odezwę do Naczelnej Rady Adwokackiej".

* * *

Niezależnie od prac nad statutem adwokatury odniosło się Ministerstwo Sprawiedliwości reskryptem z dnia 23-go grudnia 1827 r. Nr. 6624/26 do Wydziału z następującem pismem:

„W związku z reorganizacją studjów prawnych na uniwersytetach państwowych, przeprowadzoną ustawą z dnia 13 lipca 1920 o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 494) Ministerstwo Sprawiedliwości opracowało projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z n o s z ą c e g o w y m ó g u z y s k a n i a d o k t o r a t u dla wykonywania adwokatury na obszarze sądów apelacyjnych we Lwowie i w Krakowie, tudzież Sądu okręgowego w Cieszynie. Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła w załączeniu powyższy projekt z prośbą o wydanie opinji".

Projekt ten brzmiał w swej istotnej części jak następuje:

„Art. 1. Uchyla się wymóg uzyskania doktoratu do wykonywania adwokatury, dopuszczenia do egzaminu adwokackiego (§ 1 lit. c. § 2 lit. b i § 3 ustawy z dnia 6 lipca 1868 r. o adwokaturze i uzyskania prawa do substytucji, § 31 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1895 r. o post. w cyw. sprawach sporn.)".

Art. 2. § 6 ustawy z dnia 6 lipca 1868 r. zniesiony ustawą z dnia 19 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 172) otrzymuje brzmienie następujące:

„Zajmowanie urzędu sędziowskiego przy jednym z sądów na obszarze działania tej ustawy przez lat 12 zastępuje praktykę i egzamin adwokacki".

„Sędzia nie może w miejscowości, w której faktycznie wykonywał urząd sędziego, otworzyć kancelarji adwokackiej przed upływem trzech lat od czasu zaprzestania przezeń czynnego wykonywania urzędu sędziowskiego".

Na wezwanie to wystosował Wydział odpowiedź dnia 30-tego grudnia 1927 r. L. 4197/27, której istotna część brzmi jak następuje:

„Projekt uważamy za uzasadniony, wszelako tylko o tyle, o ile odnosi się do kandydatów, którzy uzyskali magisterjum prawa w myśl ustawy z dnia 13 lipca 1920 poz. 494 Dz. U. R. P. Nie powinien zaś projekt odnosić się do tych kandydatów, którzy odbyli studja na podstawie dawniejszych przepisów, a którzy jednak mimoto nie uzyskali doktoratu".

„Z tego, co powiedziano, wynika, iż należałoby w art. 1 projektu ograniczenie takie dodać i dostosować do tego artykułu artykuł 2 projektu. Znaczy to, że artykuł 2 projektu powinien się odnosić do tych sędziów, którzy posiadają magisterjum na podstawie nowych przepisów".

Jak wiadomo, praca ustawodawcza w formie dekretów Prezydenta Rzeczypospoli-

tej w ubiegłym roku była bardzo obfitą. Tem tłumaczy się także przedłożenie do zaopiniowania Wydziałowi szeregu projektów ustawodawczych.

I tak Ministerstwo Sprawiedliwości pismem z dnia 31 lipca 1927 r. L. 4917/27 przedłożyło do zaopinjowania Wydziałowi projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o sądach powszechnych.

Wydział wydał opinję w piśmie z dnia 10 sierpnia 1927 L. 2564/27, załączoną w załączniku pod **2)**.

Następnie Komisja Kodyfikacyjna przesłała Wydziałowi pismem z dnia 20 lipca 1927 r. Nr. 895/27 projekt kodeksu Polskiej Procedury cywilnej do zaopinjowania.

Co do projektu tego oświadczył się Wydział pismem z dnia 21 października 1927 L. 2414 załączonem pod **3)** w odpisie.

Wydział uznał projekt w zasadzie za trafny i domagał się tylko szeregu zmian i uzupełnień poszczególnych przepisów projektu.

Następnie pismem z dnia 9 grudnia 1927 r. Nr. 1438/27 przedłożyła Komisja Kodyfikacyjna Wydziałowi projekt ustawy zaprowadzającej kodeks procedury cywilnej (projekt ten był ogłoszony drukiem przez Komisję Kodyfikacyjną). Na projekt ten oświadczył się Wydział pismem z dnia 13 stycznia 1928 L. 168 załączonem pod **4)** w odpisie.

* * *

Na wiadomość, że Ministerstwo Robót Rolnych przygotowało projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie ustawy o przenoszeniu własności nieruchomości ziemskich, który to projekt doszedł do naszych rąk, Wydział z uwagi na to, że projekt zawiera niepotrzebne ograniczenia obrotu nieruchomościami, oświadczył się przeciwko projektowi w memorjale wystosowanym do Ministerstwa Reform rolnych z dnia 2 marca 1928. L. 1079/28 i memorjał ten w odpisie przesłał także Ministerstwu Sprawiedliwości.

Odpis memorjału załączony jest pod **5)** do niniejszego sprawozdania.

* * *

Związek adwokatów w Drohobyczu zwrócił się do Wydziału w sprawie potrzeby wdrożenia akcji dla uchylenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. poz. 956 Dz. U. R. P. w przedmiocie statystyki zmian własności i obciążeń hipotecznych.

Z uwagi na to, że na ostatku wspomniane rozporządzenie Rady Ministrów stanowi obciążenie ludności, sądów, notarjuszy i adwokatów — Wydział przyłączając się do wywodów Związku adwokatów w Drohobyczu, przedłożył z poparciem ze swej strony pismo tego Związku Ministerstwu Sprawiedliwości i Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Na zapytanie jednego z kolegów, czy także adwokaci powinni stosować się do treści wspomnianego tu rozporządzenia, jakkolwiek w rozporządzeniu tym mowa jest tylko o notarjuszach — (na tem stanowisku stoi Urząd statystyczny) — oświadczył Wydział, że leży w interesie zakresu działania adwokatury, by od tego obowiązku się nie uchylała.

* * *

Idąc za inicjatywą jednego z Kolegów krakowskich Wydział pismem z dnia 25 maja 1928 L. 1815 odniósł się do Ministerstwa Sprawiedliwości z memorjałem, wskazującym na wadliwości w doręczaniu pism sądowych w b. zaborze rosyjskim i zwrócił uwagę na potrzebę wprowadzenia tam odmiennych przepisów o doręczeniach, niż dotychczasowe.

* * *

Idąc za inicjatywą Lwowskiej Izby Adwokatów, oraz licząc się z tym faktem, że lepszem jest wykonywanie sądownictwa w senatach niż przez sędziów samoistnych, Wydział na posiedzeniu z dnia 11 maja 1928 r. dał wyraz zapatrywaniu, że adwokat bez wyraźnego przyzwolenia strony przez niego zastąpionej nie powinien się godzić na przeprowadzenie sprawy przez jednego sędziego w miejsce senatu. Dalej wyraził Wydział żal z tego powodu, że w niektórych sądach okręgowych rozprawy, należące przed senaty wedle ustawy, nie toczą się wobec całego kompletu sędziowskiego i dał wyraz zapatrywaniu, że ten stan niezgodny z ustawą nie powinien być tolerowany.

Treść tej uchwały komunikuje niniejszem Wydział p. p. Kolegom.

* * *

Wobec zmienionych przepisów skarbowych odniósł się Wydział pismem z dnia 5 merca 1927 r. L. 793 do Ministerstwa Skarbu z prośbą, o autentyczne stwierdzenie, że od wpisu adwokatów niema być w przyszłości opłacana taksa wpisowa skarbowa.

Na pismo to otrzymał Wydział reskrypt Ministerstwa Skarbu z dnia 6 grudnia Nr. 2554/6 będący odpisem okólnika wystosowanego do Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu następującej trześci:

„Redakcja zechce umieścić w dziale „Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych“ następującą wykładnię:

„art. 171/Art. IV ustawy austrjackiej, wprowadzającej ordynację adwokacką z dnia 6 lipca 1868 r. austr. Dz. P. P. Nr. 96 przestał obowiązywać z dniem 1 stycznia 1927 r.“

„Podanie o wpis na listę adwokatów (§ 7 powołanej ordynacji) oraz zawiadomienie o wpisaniu na te listę nie podlegają opłatom stemplowym (Art. 140 ustęp drugi, oraz art. 154 u. s. s.) L. D. V 2554/6/27“.

* * *

Na skutek zażalenia jednego z Kolegów w Jaśle tej treści, że kuratele w okręgu Sądu w Jaśle nie kolejno bywają nadawane adwokatom, odniósł się Wydział pismem z dnia 25 listopada 1927 r. L. 3610/27 do Prezydjum Sądu apelacyjnego w Krakowie z prośbą o wglądnięcie w przydział kuratel i o wydanie zarządzeń zgodnych ze słusznością.

Na pismo to otrzymał wydział odpowiedź od p. Prezesa Sądu apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 stycznia 1928 r. Prez. 476 następującej osnowy:

„Odnośnie do pisma Izby adwokackiej z dnia 25 listopada 1927 r. w przedmiocie zażalenia adwokata Dra X.... oznajmiam na podstawie złożonego mi przez Prezesa Sądu okręgowego w Jaśle sprawozdania.... co następuje: W sądzie okręgowym i powiatowym w Jaśle nie prowadzi się listy ewidencyjnej co do przydziału adwokatom kuratel, tylko sędziowie sami, gdy zachodzi potrzeba, wyznaczają adwokatów na kuratorów. Jak z aktów i wywiadów u kierowników oddziałów kancelaryjnych stwierdzone zostało, adwokat Dr. X... nie miał przydzielonej dotąd żadnej kurateli. Obrońców z urzędu w sprawach karnych przed Trybunałem Sądu przysięgłych jak i dla małoletnich przed sądem okręgowym jednoosobowym Sąd sam nie wyznacza i tylko w tym względzie udaje się z prośbą do delegacji Izby adwokackiej w Jaśle i ta zawsze obrońcę z urzędu ustanawia“.

„Kuratele w sprawach cywilnych przydzielali sędziowie adwokatom, których

kancelarje słabo prosperowały. Prezes Sądu Okręgowego w Jaśle zarządził obecnie, aby przy sądzie powiatowym w Jaśle założono listę adwokatów w Jaśle urzędujących i kierownik Sądu będzie po kolei przydzielał kuratele adwokatom. W tym względzie kancelarja po otrzymaniu referatu będzie akta przedkładała kierownikowi Sądu celem wpisania nazwiska adwokata jako kuratora. Takie samo zarządzenie wydanem zostało i Sądowi okręgowemu w Jaśle".

* * *

Z działalnością Wydziału i Walnego Zgromadzenia z dnia 25 czerwca 1927 r. pozostają w związku następujące dwie decyzje Sądu Najwyższego w Warszawie.

a) Decyzja Sądu Najwyższego z dnia 18 października 1927 r. R. III. 691/27 brzmiąca jak następuje:

Sąd Najwyższy postanowił na posiedzeniu niejawnem nie uwzględnić o d w o ł a n i a emerytowanego sędziego X.... od uchwały Walnego Zgromadzenia Izby adwokatów w Krakowie z dnia 25 czerwca 1927 r. L. 1569, którą nieuwzględniono odwołania sędziego emerytowanego X.... przeciw uchwale Izby adwokackiej w Krakowie z dnia 22 kwietnia 1927 r. L. 1043/26, odmawiającej wpisu na listę adwokatów w A.... i zaskarżoną uchwałę Wydziału Izby Adwokackiej utrzymano w mocy.

U z a s a d n i e n i e: Odwołaniu nie można było przyznać słuszności, ponieważ nawet po odrzuceniu tych okoliczności natury lokalnej, które stały na przeszkodzie wpisaniu żalącego się na listę adwokatów w B.... okazuje się zaskarżona uchwała Walnego Zgromadzenia Izby Adwokatów odmawiająca wpisu na listę adwokatów w A.... uzasadnioną, jako oparta na wyniku dochodzeń uprzednich, wdrożonych przez Wydział Izby Adwokackiej w Krakowie, a w szczególności na opinji ogółu adwokatów w B............, jakoteż wyniku spraw dyscyplinarnych wytoczonych w swoim czasie sędziemu X.... podczas pełnienia przezeń służby Sędziowskiej".

b) Decyzja Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1928 r. III. 742/27.

Decyzja ta brzmi jak następuje:

W sprawie Dra X. adwokata w Krakowie, przebywającego obecnie w Warszawie, w przedmiocie wykonywania przezeń adwokatury w Krakowie na skutek z a ż a l e n i a tegoż od uchwały Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej w Krakowie z dnia 25 czerwca 1927 r. L. 1886/27, którą utrzymano w mocy uchwałę Wydziału Izby Adwokackiej w Krakowie z dnia 26 marca 1926 r. L. 788/26, polecającą Drowi X.... rozpoczęcie wykonywania praktyki adwokackiej w Krakowie, Sąd Najwyższy postanowił zażalenia nieuwzględnić.

P o w o d y: Zarzuty podniesione przeciw właściwości Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej do rozstrzygnienia odwołania żalącego się od uchwały Wydziału Izby, odsyła się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 35 maja 1927 r. R. III 718/26.

W rzeczy samej zaskarżone rozstrzygnienie Walnego Zgromadzenia Izby, utrzymujące w mocy uchwały Wydziału Izby, zgodne jest z przepisami ordynacji adwokackiej z dnia 6 lipca 1868 r. obowiązującej na ziemiach b. zaboru austrjackiego. Wedle tejże adwokat musi mieć stałą siedzibę, którą winien zgłosić do Wydziału Izby i uprawniony jest do prowadzenia swej kancelarji adwokackiej tylko w tej siedzibie. Uprawnienie adwokata do odmówienia w poszczególnych wypadkach interwencji lub zastępstwa niema nic wspólnego z jego obowiązkiem

prowadzenia kancelarji w miejscu, które zgłosił, dlatego też wnioski poczynione w zażaleniu w tym przedmiocie nie są uzasadnione. Wedle struktury stanu adwokackiego na obszarze, w którym obowiązuje wspomniana wyżej ordynacja adwokacka, ze względu na zawisłość adwokata od swej władzy samorządowej musi on mieć siedzibę, w której prowadzi swą kancelarję, zaczem też ta władza ma prawo polecić mu i dopilnować, by się do tego obowiązku zastosował. Nie zmienia rzeczy okoliczność, że żałący zgłosił swe przeniesienie do Warszawy, albowiem nie zaszły jeszcze warunki, któreby dopuszczały zwolnienie petenta od obowiązku prowadzenia kancelarji w zgłoszonej siedzibie (§§ 21 i 33 lit. d. ord. adw.) Wreszcie zażalenie przeciw zleceniu objętemu ostatnim ustępem zaskarżonej uchwały jest nieuzasadnione, bo Zgromadzenie Izby do wydania wymienionego tam zlecenia było uprawnione, a nie wkroczyło niem w zakres praw zastrzeżonych Radzie dyscyplinarnej. Z tych przyczyn zażalenie nieuwzględniono.

* * *

Również w roku ubiegłym prenumerowano dla Kolegów wszystkie czasopisma jak w latach poprzednich i nabyto pewną ilość książek. Wszelako z bibljoteki Izby niebardzo Koledzy korzystali.

* * *

Oto są ważniejsze czynności Wydziału, przekraczające znaczenie bieżących spraw normalnych, które z powodu wielkich ich ilości zaprzątały główną część pracy Wydziału.

* * *

Załączniki sprawozdania:

1) Odpis memorjału w sprawie projektu ustawy o urządzeniu adwokatury wystosowanego do Komisji Kodyfikacyjnej:

Wysoka Komisjo!

W przedmiocie projektu ustawy o urządzeniu adwokatury, pozwalamy sobie stosownie do wzwania z dnia 3 lutego 1928 r. S. G. Nr. 147/28 poczynić następujące uwagi:

ad art. 3.

Ustęp trzeci art. 3 winien być skreślony. Jest wskazane, aby w Radzie Naczelnej zasiadali także członkowie Rad adwokackich, w szczególności prezes względnie wiceprezes jako ci, którzy najwięcej są zaznajomieni ze sprawami dotyczącemi adwokatury i którzy największe zainteresowanie dla tych spraw okazują. Należy przeto umożliwić im należenie do składu Rady Naczelnej. Aby zaś się nie zdarzyło, że w Radzie Naczelnej, a więc w II-giej instancji w sprawach załatwionych przez Radę Naczelną, jako władzę odwoławczą, wziął udział członek Rady Adwokackiej, który przy orzeczeniu zaczepionem brał udział, należałoby przy postanowieniach o Radzie Naczelnej zamieścić postanowienie, że w przypadkach takich członek Rady Naczelnej, będący członkiem Rady Adwokackiej, jest wyłączonym od urzędowania w sprawie, w której w I-szej instancji brał udział.

ad art. 7.

Artykuł ten wymaga kilku poprawek, względnie uzupełnień.

I tak należałoby przedewszystkiem zamieścić postanowienie, że kandydat mający warunki ustawowe, musi być przyjęty na aplikację sądową. W braku takiego postanowienia zależeć będzie od administracji sprawiedliwości, czy ktoś ma być przyjętym w poczet aplikantów sądowych, czy też nie. Tego rodzaju uznanie jest podkopaniem wolnego dostępu do adwokatury, a temsamem podkopaniem wolności stanu adwokackiego.

Powtóre należy w zdaniu pierwszem wyraz „może“ zastąpić wyrazem „winien“, gdyż w razie zaistnienia warunków oznaczonych w art. 4 ma kandydat do stanu adwokackiego prawo, by go do stanu adwokackiego dopuszczono.

Powtóre wystarczającą jest zupełnie jednoroczna aplikacja sądowa. Wymaganie dwuletniej praktyki sądowej z natury rzeczy bezpłatnej, jest utrudnieniem dostępu do adwokatury młodzieży uboższej, która niejednokrotnie nie może sobie pozwolić na bezpłatną dwuletnią praktykę i dla której już jednoroczna praktyka jest znacznym ciężarem. Dlatego należałoby zamieścić postanowienie, że wymaganą jest aplikacja

sądowa jednoroczna przynajmniej i aplikacja adwokacka trzechletnia przynajmniej, że pozostały czas do pięciolecia może kandydat spędzić, czy to jako aplikant sądowy, czy to jako aplikant adwokacki.

Należałoby odnośnie do ostatniego ustępu art. 7 zauważyć, że przez aplikację w Prokuratorji Generalnej nie skraca się ogólny czasokres pięcioletni aplikacji wogóle.

ad art. 8.

Na przypadek utrzymania brzmienia tego artykułu, należałoby zamieścić także obok Sądu Najwyższego Trybunał Administracyjny.

Wszelako upoważnienie do zastępstwa w tych szerokich granicach, w jakich ono jest pomieszczone w drugim ustępie art. 8, winno być tylko wtedy zachowane, jeżeli utrzymaną zostanie dwuletnia aplikacja sądowa. W przeciwnym razie t. j. w razie przyjęcia jednorocznej aplikacji sądowej, jak to wnosimy wyżej przy art. 7, winno być powiedziane, że w sądach powiatowych może patrona zastępować każdy aplikant adwokacki, w sądach okręgowych natomiast tylko aplikant, który ma za sobą jednoroczną conajmniej aplikację.

ad art. 9.

Wyraz „może“ należy zastąpić wyrazem „ma prawo“, aby uwidocznić i zaznaczyć, że kandydat ma prawo, by go dopuszczono do egzaminu, a że nie zależy to od uznania Rady.

Z uwagi na postanowienie ustępu drugiego art. 9, wedle którego przy egzaminie bierze udział sędzia sądu apelacyjnego, winno być postanowienie zamieszczone w ustawie, że egzamin można zdawać tylko wobec Rady, mającej siedzibę w siedzibie Sądu Apelacyjnego. Inaczej musiałby delegat Sądu apelacyjnego jeździć na egzamina do siedziby Rady Adwokackiej, co wobec częstości egzaminów, połączone jest z trudem i wydatkami.

ad art. 11.

Wnosimy na skreślenie wyrazów „i posiadania osobistych kwalifikacyj, niezbędnych do sprawowania urzędu adwokata“. Już inne wymogi są wystarczające. Kwalifikacje moralne przewidziane są w art. 4, kwalifikacje naukowe wykazane są w art. 4, oraz egzaminem. Zatrzymanie słów tu kwestjonowanych mogłoby doprowadzić do szykan w praktyce.

W drugiem ustępie art. 11 należałoby zastąpić wyrazy „osiem lat“ wyrazami „dziesięć lat“. Nie należy zbytnio ułatwiać przejścia z sądownictwa do adwokatury, zwłaszcza, że na brak adwokatów skarżyć się nie można.

W zdaniu pierwszem art. 11 należy zastąpić wyraz „może“ wyrazami „ma prawo“ z przyczyn wyżej przy art. 7 wyłuszczonych.

Swobodę Rady Izby, do której chce się przenieść adwokat, należy ograniczyć w ten sposób, że brak wymogów warunku nieposzlakowania pod względem moralnym może być oparty tylko na okolicznościach faktycznych, które nastąpiły po poprzednim wpisie na listę adwokatów. Inaczej może prowadzić nieograniczone stosowanie zakwestjonowanego tu postanowienia do dowolności i do ponownego badania uchwały I-szej Izby t. j. Rady tej Izby, w której okręgu miał dotychczas siedzibę adwokat.

ad art. 17.

Należałoby uwidocznić wyraźniej w pierwszem zdaniu, żę jedynie obrońca z urzędu s t r o n y u b o g i e j ma sprawować obowiązek bezpłatnie.

ad art. 19

Należałoby skreślić słowa „lub przestrogę“. Wystarczy, jeżeli zostanie nałożona grzywna porządkowa. Przestroga przypomina już karę dyscyplinarną i może być na równi z nią traktowana. Należy dalej zaznaczyć, że od kary porządkowej niema środka prawnego. Zatrzymanie środka prawnego obciążyłoby niepotrzebnie Radę Naczelną.

ad art. 20.

Odnośnie do ustępu ostatniego art. 20 należałoby również zamieścić postanowienie wykluczające środek prawny od nałożenia kary porządkowej podobnie, jak to przytoczono wyżej pod 19.

ad art. 23.

Pod L. 2 należałoby zamieścić „poświadczenie aplikacji adwokackiej odbytej u adwokata“, gdyż art. 11 pod tym względem nie wystarczy. Wedle art. 11 należy stwierdzić tylko, że kandydat odbył aplikację, Rada musi mieć jednakże substrat do takiego stwierdzenia w poświadczeniach adwokackich zatwierdzonych przez Radę poprzednio po ukończeniu aplikacji u poszczególnego adwokata. Tylko w tek sposób może wykonywać Wydział kontrolę aplikacji.

Dalej należałoby pod L. 2 zamieścić „nadzór nad wykonywaniem aplikacji“.

Pod L 3 należałoby skreślić „lub przestrogi“ z przyczyn podanych wyżej przy art. 19. Dalej należałoby zamieścić postanowienie we właści-

wem miejscu, że przeciwko wytknięciu uchybień i przeciwko grzywnie porządkowej niema środka prawnego, a to z przyczyn wyżej pod 19 t. j. przy art. 19 podanych.

W ustępie 4 należałoby zamieścić także ustanowienie zastępcy w razie śmierci adwokata: jest to najczęstszy przypadek ustanowienia zastępcy.

W ustępie 5-tym należałoby przewidzieć ustanowienie zastępcy dla stron, którym jest niemożliwem uzyskanie dobrowolnego zastępstwa z powodu odmowy ze strony adwokatów n. p. gdy chodzi o sprawę przeciwko adwokatowi, przeciw sędziemu.

Pod L. 7 należałoby zastrzedz, że opracowanie regulaminu dla sądu dyscyplinarnego winno nastąpić w porozumieniu ze sądem dyscyplinarnym lub po wysłuchaniu sądu dyscyplinarnego.

Co do ustępu 11 zaznaczyć należy, że ustęp ten niema znaczenia praktycznego. Pomimo zgody Rady może Sąd nie dopuścić obcokrajowego adwokata do zastępstwa z powodu braku kwalifikacji krajowej.

Pod L. 13 należałoby skreślić „w sprawach adwokatury Naczelnej Rady Adwokackiej, a w innych sprawach". W każdego rodzaju sprawach, a więc i sprawach dotyczących adwokatury musi mieć prawo Rada adwokacka stawiania wniosków ustawodawczych. Wszak zdarzyć się może, że zachodzi niezgoda między Radą Adwokacką a Naczelną Radą Adwokacką w sprawie dotyczącej adwokatury. Byłoby to ograniczeniem wolności Rady Adwokackiej odnoszenia się do Sejmu i Ministerstw, prawo, które zresztą służy każdemu obywatelowi.

ad art. 24.

Wybór sekretarza jest zupełnie zbyteczny. Nie należy obciążać jednego członka Rady obowiązkami sekretarza, zwłaszcza skoro, według art. 26 każdy członek Rady może podpisywać oświadczenia pisemne Izby.

Nadto winno być wyjaśnione wyrażenie, czy rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców wybierać należy z pośród członków Rady, czy też wybierać można także z poza członków Rady. Za tą ostatnią możliwością się oświadczamy, zwłaszcza wskazanem to jest w izbach większych.

Następnie nie należy ograniczać zastępców rzecznika dyscyplinarnego do liczby dwóch, gdyż czynności mogą być w poszczególnych izbach znaczne i nie można zbytnio obarczać jedną i tą samą osobę czynnościami. Dlatego jesteśmy za tem, żeby ostatnie słowa brzmiały: „a nadto rzecznika dyscyplinarnego i jednego lub więcej jego zastępców. Rzecznika i zastępców można wybrać także z poza składu Rady".

ad art. 26.

Zgodnie z uwagą uczynioną do art. 24 należy skreślić w art. 26 wyrazy „członka sekretarza Rady lub innego".

ad art. 28.

Przy art. 28 należy wymienić dwie zasady: 1) przedewszystkiem zasadę, że uchwały z art. 7, 11 i 12 muszą w uzasadnieniu zawierać te okoliczności faktyczne, które świadczą o przyjętym braku kwalifikacji moralnych. Kandydat, któremu odmówiono wpisu, musi wiedzieć w jakim kierunku ma zwalczać uchwałę zaczepioną w odwołaniu.

Następnie należy uzupełnić art. 28 w ten sposób, że zgodnie z tem, co powiedziano wyżej przy art. 19, 20. i 23 niema środka prawnego od wytknięcia uchybień i od grzywny porządkowej.

ad art. 29.

Należy skreślić słowa wstępne „Naczelna Rada adwokacka jest przedstawicielką interesów całej adwokatury". Przedstawicielkami interesów adwokatury są poszczególne izby względnie Rady adwokackie, Nie można twierdzić, że oprócz tego adwokatura ma przedstawiciela interesów wspólnych w Radzie Naczelnej adwokackiej. Naczelna Rada adwokacka jest powołana tylko do czynności jej przekazanych wyraźnie w art. 29 pod 1—7.

Co, się tyczy tych czynności pod 1—7 wymienionych, to zauważa się, co następuje:

Czynność pod 3) wymieniona t. j. ustalenie wykładni przepisów ustawy o urządzeniu adwokatury nie może należeć do Rady adwokackiej. Byłoby to przyznanie Radzie adwokackiej Naczelnej niemal władzy ustawodawczej, czego nikt nie chce jej przyznać. Równałoby się to skasowaniu autonomji poszczególnych izb adwokackich, względnie ich rad. Naczelna Rada Adwokacka powołaną jest do tłumaczenia przepisów ustawy, stosując ustawę w toku instancji.

Co się tyczy ustępu piątego t. j. ustalenia regulaminu Sądu wyższego dyscyplinarnego, to ustalenie tego regulaminu powinno nastąpić w porozumieniu ze Sądem dyscyplinarnym wyższym względnie po wysłuchaniu tegoż sądu dyscyplinarnego.

ad art. 31.

Należałoby skreślić w pierwszym ustępie wyrazy „lub wykonawczej“. Rada Naczelna Adwokacka nie wykonuje żadnych uchwał, wobec tego postanowienie to jest zbyteczne.

ad art. 33.

Postanowienie o składzie Rady w przedmiocie ustalenia wykładni przepisów ustawy jest bezprzedmiotowe, wobec stanowiska zajętego wyżej przy art. 29 L. 3, w którym to miejscu domagamy się skreślenia odnośnego postanowienia o ustalaniu wykładni.

Należałoby dodać do art. 33 ustęp końcowy następującej treści:

„Każda uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej powinna być opatrzona uzasadnieniem“, podobnie jak to jest powiedziane w art. 28 co do uchwały Rady adwokackiej, a w art. 52 co do wyroków Sądu dyscyplinarnego, jak niemniej w art. 48 co do uchwał Sądu dyscyplinajnego w przedmiocie umorzenia postępowania. Uzasadnienia wymaga powaga uchwał Naczelnej Rady Adwokackiej.

ad art. 34

Zdanie końcowe „na żądanie Rady akta te winny być przesłane Radzie do wglądu“ winno opiewać „na żądanie Rady lub Sądu dyscyplinarnego akta te winny być przesłane Radzie, względnie Sądowi dyscyplinarnemu do wglądu“.

ad art. 40.

Grzywna jako kara powinna być karą dodatkową tylko przy naganie, a nie przy napomnieniu. Dlatego drugie zdanie pod L. 2 winno opiewać „obok tej kary może być dodatkowo wyznaczona grzywna do 3000 złotych“, gdyż równocześnie wnosimy na podwyższenie grzywny do 3000 złotych. Grzywna do 500 złotych jest za niską, zwłaszcza w przypadkach wykroczenia z chciwości zysku. Nadto trzeba zamieścić postanowienie, na jaki cel przeznaczone są grzywny ściągnięte. Uważamy, że najlepiejby było postanowić, że grzywny są przeznaczone na cele zapomogowe do dyspozycji Rady Adwokackiej.

Ponieważ z natury rzeczy wynika, że kary dyscyplinarne będą notowane w rejestrze kar, przeto należy przewidzieć, że napomnienie i nagana mogą być skreślone z rejestru np. po trzech latach nienagannego prowadzenia się.

ad art. 41.

Wybór wiceprezesa, a więc zastępcy prezesa, winien się odbywać przez Walne Zgromadzenie Izby. Dlatego należałoby dodać w art. 21 pod L. 1 jako jedną z czynności Walnego Zgromadzenia wybór zastępcy prezesa sądu dyscyplinarnego. Co się tyczy ilości sędziów, to należałoby podwyższyć ilość sędziów do 12-tu oprócz prezesa i jego zastępcy, a tylko w izbach liczących mniej jak 150 członków należałoby zadowolić się 9-ma członkami sędziów.

ad art. 42 i 45.

Nie jest uzasadnioną dwoistość ustroju sądu dyscyplinarnego II-giej instancji zwłaszcza, skoro niema rzeczowej podstawy właściwej do przekazania jednych spraw sądowi autonomicznemu z art. 42, a drugich spraw sądowi mieszanemu z art. 45. Rozróżnienie, na którem opiera się projekt, nie jest uzasadnione, gdyż od faktu kto zrobił doniesienie a nie od natury czynności objętej doniesieniem, zależne jest rozróżnienie właściwości sądowej. Powtore właściwość sądowa zależeć ma wedle projektu, od wniosku rzecznika dyscyplinarnego, skutkiem czego niejednokrotnie rzecznik będący zwolennikiem sądu dyscyplinarnego mieszanego, uczyni wniosek na wykreślenie z listy w odwołaniu, czegoby zresztą nie uczynił. Trzeba się zgodzić, który ustrój sądu jest lepszy, ustrój sądu dyscyplinarnego II-giej instancji z art. 42, czy ustrój sądu dyscyplinarnego z art. 45 i wybrać jeden z tych sądów. Oświadczamy się za ustrojem sądu dyscyplinarnego drugiej instancji w duchu art. 45, gdyż leży w interesie sprawy, aby w najwyższej instancji wyrokującej w sprawach dyscyplinarnych brali udział sędziowie zawodowi Sądu Najwyższego. W ten sposób odbywa się kontrola przez czynnik sędziowski przedewszystkiem kwalifikowany do sądzenia i uchyla się odium sądzenia spraw dyscyplinarnych w zamkniętem gronie adwokackiem.

ad art. 44

Zdanie końcowe polega prawdopodobnie na pomyłce, gdyż powiedziane jest, że w razie rozstrzelenia się zdań w przedmiocie kary, dolicza się głosy dla obwinionego najkorzystniejsze do głosów mniej niekorzystnych, powinno zaś opiewać, że głosy dla obwinionego najniekorzystniejsze dolicza się do głosów mniej niekorzystnych.

ad art. 48.

Prawo odwołania w ustępie trzecim przewidziane, należy przyznać tylko rzecznikowi i prokuratorowi, nie należy zaś przyznać pokrzywdzonemu. W przypadkach, gdy doniesienie wpłynęło od pokrzywdzonego, należy przyznać prawo odwołania również prokuratorowi, obok rzecznika.

ad art. 50.

Ustęp drugi art. 50 powinien przewidywać następujące postanowienia: „adwokaci i aplikanci adwokaccy są do złożenia zeznań przed sądem dyscyplinarnym obowiązani; innych osób do tego zniewolić nie można". Słowa te należałoby wtrącić jako osobne zdanie w drugi ustęp art. 50 tak, że ustęp ten by opiewał: „rozprawa jest ustna i rozpoczyna się od sprawozdania sędziego, poczem następuje postępowanie dowodowe. Adwokaci i aplikanci adwokaccy są do złożenia zeznań przed Sądem dyscyplinarnym obowiązani; innych osób do tego zniewolić nie można. Po ukończeniu postępowania dowodowego otrzymują głosy:"

ad art. 51.

Artykuł 51 winien ulec następującej zmianie: „Po zamknięciu rozprawy i po naradzie sąd wydaje orzeczenie, które przewodniczący wraz z istotnymi motywami ogłasza". Niepotrzebne jest, by wszyscy sędziowie podpisali orzeczenie, dlatego należałoby dodać tylko dalsze słowa: „Orzeczenie podpisuje przewodniczący sądu"

ad art. 52.

Artykuł ten powinien ulec zmianie w ten sposób, że zgodnie z tem, co wyżej przy art. 48 podano, nie przysługuje odwołanie pokrzywdzonemu, lecz tylko obwinionemu, rzecznikowi i prokuratorowi.

ad art. 54.

W artykule tym należało zastąpić wyrazy „rzecznik dyscyplinarny I-szej instancji" wyrazami „sąd dyscyplinarny".

ad art. 55.

Należałoby dodać do artykułu tego drugi ustęp następującej osnowy: W razie odmówienia wznowienia postępowania służy osobom wymienionym w art. 52 zażalenie do wyższego Sądu dyscyplinarnego w ciągu dni 14-tu od daty doręczenia odnośnej uchwały odmownej. Zażalenie wnosi się przez właściwy Sąd dyscyplinarny I-szej instancji".

Byłoby zbyt surowem odmówienie w tym przypadku środka prawnego od uchwały odmawiającej wznowienia postępowania.

Następnie wnosimy na zamieszczenie w art. 55 następującego postanowienia: „Wniosek na wznowienie w zasadzie niewstrzymuje wykonania kary, może jednak sąd dyscyplinarny wstrzymać wykonanie kary aż do załatwienia postępowania o wznowienie".

Brak takiego przepisu uchodzić by musiał za lukę w przepisach.

. Następnie proponujemy zamieszczenie następującego osobnego artykułu przy art. 55:

„Jeżeli przeciwko adwokatowi lub aplikantowi adwokackiemu wydany zostanie prawomocny akt oskarżenia o popełnienie zbrodni hańbiącej lub jeżeli z powodu takiej zbrodni prawomocnie orzeczonym zostanie areszt śledczy, to Sądowi dyscyplinarnemu przysługiwać będzie we wypadkach nagłych każdej chwili prawo uchwalenia środków ostrożności, mogących objąć nawet zawieszenie adwokata w urzędowaniu, względnie zawieszenie aplikanta w prawie jego zastępowania adwokata w sądach i urzędach. Uchwała taka zapaść może jedynie w składzie pięciu członków (łącznie z przewodniczącym) i wymaga jednomyślności oraz zgody rzecznika dyscyplinarnego. Przeciw uchwale zarządzającej takie środki ostrożności, przysługuje dotkniętemu ją adwokatowi, względnie aplikantowi zażalenie do wyższego sądu dyscyplinarnego, zażalenie to niema mocy wstrzymującej. Zażalenie wnosi się przez sąd dyscyplinarny I-szej instancji w ciągu dni 14-tu od doręczenia uchwały".

Przepis ten jest wskazany, aby zapobiec zgorszeniu wywołanemu zachowaniem się adwokata, względnie aplikanta w przypadkach wyżej przewidzianych.

ad art. 56.

Należy skreślić końcowe słowa „przy równoczesnem przekazaniu im wszystkich akt", gdyż słowa te są bez znaczenia i nie wyczerpują przedmiotu.

ad art. 59.

Wnosimy na skreślenie tego artykułu jako nieuzasadnionego Jeżeli sędzia, który przedtem nie był adwokatem, może uzyskać wpis na listę adwokatów w którymkolwiek okręgu, to niema podstawy do gorszego traktowania sędziego względnie prokuratora, który poprzednio był wpisany na listę adwokatów.

ad art. 60.

Wnosimy również na skreślenie tego artykułu. Wedle postanowień projektu może aplikant ukończywszy aplikację i złożywszy egzamin, osiedlić się w którymkolwiek okręgu Państwa Polskiego. Tosamo odnosi się do sędziego, który jakkolwiek urzędował w jednej dzielnicy, może uzyskać wpis na listę adwokatów drugiej dzielnicy. Dlaczegoż robić wyjątek dla kogoś, który już był adwokatem w jednej dzielnicy

i żądać właśnie od niego egzaminu dodatkowego, którego aplikanci, ani sędziowie składać nie są obowiązani.

Unifikacja prawa postąpiła nadto bardzo daleko także w zakresie prawa cywilnego. Mamy jednolite przepisy o prawie autorskiem, o prawie patentowem, o markach ochronnych, wzorach, o prawie międzydzielnicowem, o nielojalnej konkurencji, o prawie wekslowem, o prawie czekowem, o domach składowych, o nadzorze nad bankami, o procentach ustawowych i procentach umownych, o stosunkach waloryzacyjnych, o ochronie mieszkaniowej, t. j. ochronie lokatorów, o ochronie drobnych dzierżawców, ustawodawstwa agrarne, przygotowane są ustawy o spółkach akcyjnych, o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, o procedurze cywilnej i t. d. Jednem słowem unifikacja także prawa cywilnego postąpiła bardzo daleko i niema potrzeby do ograniczeń z art. 60. Nawet gdyby te ograniczenia były uzasadnione przeciwko czemu przemawia to, co wyżej przytoczono, to i tak należałoby ograniczyć moc prawną art. 60 do dwóch lub trzech lat, a nie można czekać aż do kompletnej unifikacji prawa cywilnego, bo kompletna unifikacja może nie nastąpić i w przeciągu stu lat, np. w dziale hipotecznym. Czyżby z powodu tego rodzaju pozostałości przepisów dzielnicowych, choćby w najszczuplejszych granicach, miał wiecznie być stosowany art. 60.

ad art. 61.

Artykuł 61 jest błędnie ujęty i powinien opiewać; „sędziowie przechodzący do adwokatury, z wyjątkiem sędziów Sądu Najwyższego nie będą mogli mieć siedziby w tem mieście, w którem w przeciągu ostatnich pięciu lat urzędowali“. Mamy na myśli oczywiście pięć lat licząc wstecz od dnia wpisu sędziego na listę adwokatów.

ad art. 63.

Artykuł ten należy skreślić. Jeżeli ustawa stanowi, że adwokat musi posiadać pewne wymagania, to nie może równocześnie mówić, że można być adwokatem, t. j. spełniać funkcje adwokackie bez wymagań ustawowych Artykuł 63 jest niesprawiedliwy.

ad art. 64.

Przepisy przejściowe dla kandydatów adwokackich z byłego zaboru austrjackiego winny uwzględnić fakt, że kandydaci adwokaccy ci, dotychczas byli obowiązani do jednorocznej praktyki sądowej, że mogą posiadać już egzamin adwokacki, i że wedle dotychczasowych przepisów mieli naogół wykonywać praktykę przez siedm lat. Należy przeto im zatrzymać jednoroczną praktykę sądową, (za jednoroczną praktyką sądową oświadczyliśmy się wyżej przy art. 7 także na przyszłość), należy uznać egzamin adwokacki, który już zdali, lub który mogą zdać na podstawie dotychczasowych przepisów (według dotychczasowych przepisów mógł złożyć egzamin kandydat adwokacki posiadający jeden rok praktyki sądowej i trzy lata praktyki adwokackiej), należy wreszcie skrócić im brakujący do 7-miolecia czas praktyki o 2/7 części. Powiadamy dlatego, że należy skrócić termin o 2/7 części, ponieważ z siedmiu lat ma być obecnie skróconą praktyka do pięciu lat. Rozchodzi się więc o to, ażeby ze skrócenia sukcesywnie korzystali w stosunku 7 do 5 i aplikanci dawniejsi, przyczem to skrócenie może się stosować tylko do brakującej praktyki, inaczej bowiem na raz przybyłoby w Małopolsce zadużo adwokatów. Na przykład, jeżeli kandydatowi adwokackiemu, który w chwili wejścia w życie nowej ustawy odbył trzy lata praktyki i miał odbyć jeszcze cztery lata praktyki, czyli 48 miesięcy, należy mu skrócić brakujący czasokres o 2/7 z 48 miesięcy, czyli o 13 miesięcy.

Kraków, dnia 17 lutego 1928.

* * *

2) Odpis opinij w sprawie projektu rozporządzenia o sądach powszechnych, wystosowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości:

L. 2564/27.

Wysokie
Ministerstwo Sprawiedliwości
w Warszawie.

Czyniąc zadość wezwaniu z dnia 31 lipca 1927. L. I. U. 4917/27 zauważamy odnośnie do projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o sądach powszechnych, co następuje, przyczem trzymamy się porządku artykułowego:

ad art. 1) Nazwy Sądów: „grodzkie“ i „ziemskie“, nie odpowiadają zdaniem naszem ani istocie rzeczy ani nie dadzą się wytłómaczyć historycznie. Dlatego uważamy za właściwsze zastąpienie nazwy „sąd grodzki“ nazwą „sąd powiatowy“, nazwy „sąd ziemski“ nazwą „sąd okręgowy“. Odpowiada to istocie rzeczy, a nadto proponowane tu nazwy przyjęły się już w nie-

których częściach państwa, a nazwa „sądów okręgowych“ przyjęła się w całem państwie. Stosownie do tego należałoby zastąpić wyrazy „sędzia grodzki“ wyrazami „sędzia powiatowy“, zaś wyrazy „sędzia ziemski“ wyrazami „sędzia okręgowy“.

ad art. 5) Nie znajdujemy podstawy do wprowadzenia instytucji „sędziów śledczych do spraw wyjątkowego znaczenia“, a nawet uważamy, że koliduje to z zasadami konstytucji.

ad art. 19) Środki odwoławcze od orzeczeń sądów grodzkich (powiatowych) winni rozpatrywać w sądach ziemskich (okręgowych) sami sędziowie ziemscy (okręgowi) bez udziału sędziego grodzkiego (powiatowego). Skoro sąd ziemski powołany jest do sprawowania jurysdykcji, to z natury rzeczy wynika, że komplet sędziowski składać się ma ze sędziów ziemskich (okręgowych). Powołanie sędziego grodzkiego jest tem zbyteczniejsze, że i tak skład kompletów w sądach ziemskich będzie taki, iż w skład tych kompletów wchodzić będą byli sędziowie grodzcy.

ad art. 20) Sąd ziemski rozstrzygający sprawy handlowe powinien składać się z 2 sędziów ziemskich i tylko jednego sędziego handlowego. Senaty handlowe powołane są w myśl art. 258 projektu do spraw wymienionych tam pod d) do i). Są to sprawy, w których rozpatrywane mają być zawiłe kwestje prawne, nie powinno się przeto dopuścić do składu sądu takiego, w którym sędziowie handlowi, a więc nie prawnicy mają większość i przegłosować mogą sędziego ziemskiego nawet w kwestjach prawnych. Pewność obrotu prawnego i poszanowanie ustaw stoją na przeszkodzie powołaniu 2 sędziów handlowych.

ad art. 21) W sądzie ziemskim nie powinno być dopuszczalne, by w komplecie sądzącym zasiadał sędzia grodzki. Powołujemy się tutaj na argumenta przytoczone wyżej do art. 19).

ad. art. 36) a) Sąd Najwyższy rozstrzygający sprawy w najwyższej instancji winien się składać przy rozpoznaniu środków prawnych z 5 sędziów. Skład taki daje większą gwarancję dokładnego rozpoznania sprawy, aniżeli skład 3 sędziów. O ileby chwilowo brakło sił sędziowskich w Sądzie Najwyższym, możnaby na pierwszych pięć lat zachować jako stan przejściowy skład trzech sędziów.

b) Według art. 36 projektu ma Sąd Najwyższy w każdej sprawie wysłuchać wniosków prokuratora. Wynika stąd, że prokurator ma brać udział także w sprawach cywilnych. Jest to zupełnie zbyteczną rzeczą, skoro sędziowie Sądu Najwyższego mają kwalifikacje takie same lub nieraz wyższe, niż prokurator, skutkiem czego prokurator jest zupełnie niepotrzebny, sędziowie sami baczą, by stosowano ustawę należycie, nie potrzebują temsamem opinji prawnej prokuratora. Powołanie prokuratora do spraw cywilnych jest marnowaniem sił i da się ono w projekcie wytłómaczyć chyba tylko tem, że autor projektu oswoił się z myślą prokuratora dlatego tylko, że według ustaw dzielnicowych prokurator występuje w sprawach cywilnych. Zdaniem naszem w sprawach cywilnych wprowadzenie prokuratora ubliża Sądowi Najwyższemu, a robi wrażenie wystąpienie prokuratora w sprawach cywilnych w niejednej sprawie, że władza państwowa uosobiona w prokuratorze popiera jedną stronę procesową, a to nieraz bez skutku, jeżeli mianowicie Sąd Najwyższy nie podziela zdania prokuratora.

Dlatego oświadczamy się za wyeliminowaniem prokuratora ze spraw cywilnych.

ad art. 43) Brzmienie tego artykułu w ustępie powyższym jest niejasne.

ad art. 46) i następne) Ustalenie podziału czynności, wyznaczenie sędziów jednostkowych, sędziów śledczych, kolejność zastępstw są czynnościami administracyjnemi i powinny należeć do prezesa Sądu, a nie do ogólnego zgromadzenia sędziów. Sprawy tego rodzaju powinna załatwiać jedna osoba, a nie komplet. Odebranie tych spraw zebraniu ogólnemu i przydzielenie ich prezesowi przyczyni się tylko do zapobiegnięcia tarciom między poszczególnymi sędziami tego samego sądu.

ad art. 60) Należałoby w tym artykule uwidocznić, że do rzeczników stron niema zastosowania kara pozbawienia wolności także jako kara zastępcza, a więc także w przypadku art. 59.

ad art. 64) Powołanie przez Ministra Sprawiedliwości zastępcy kierownika sądu apelacyjnego, ziemskiego lub grodzkiego jest zbyteczne. Wystarczy postanowienie drugiego ustępu art. 64.

ad art. 80) Pod lit. c) i d) wymienieni są sędziowie i prokuratorzy wojskowi i urzędnicy referendarscy Ministerstwa sprawiedliwości jako wolni od złożenia egzaminu sędziowskiego. To zwolnienie jest rzeczowo nieusprawiedliwione, albowiem praktyka sędziów i prokuratorów wojskowych, oraz urzędników referendarskich

Ministerstwa Sprawiedliwości jest tylko jednostronną i nie daje odnośnemu funkcjonarjuszowi wiadomości, których stwierdzenie jest rzeczą egzaminu sędziowskiego.

ad art. 85) Praktyka adwokacka powinna być zupełnie zrównana z praktyką sędziowską lub prokuratorską. Skutkiem tego jeden rok pracy adwokackiej winien być zrównany z jednym rokiem służby sędziowskiej, lub prokuratorskiej.

ad art. 89) i następne) Nominacja sędziów powinna należeć do Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Ministerstwa Sprawiedliwości bez propozycji Zgromadzenia Sądu. Zgromadzenie Sądu nie nadaje się do proponowania kandydatów. Przez propozycje Zgromadzenia Sądu wytworzą się w sądzie partje, których bezwzględnie należy unikać, a nadto osłabia się osobistą niezależność sędziów. Dlatego należałoby zaniechać postanowień art. 89 i następ. Postanowienia projektu są nieuzasadnionem wyrazem nieufności do ministra sprawiedliwości.

Jeżeliby mimo to miano utrzymać propozycję Zgromadzeń ogólnych sądu, to należałoby tym propozycjom przyznać znaczenie tylko opinjodawcze, jak to jest pomyślane według ust. 2. art. 280 na czas przejściowy; ostatni przepis powinien być trwały.

ad art. 106) Automatyczne usunięcie sędziów, którzy przekroczyli pewien wiek, jest niesłuszne, gdyż powoduje nieraz utratę b. dzielnego sędziego, który chętnie i dobrze pracować może pomimo wieku, jak uczy praktyka. Postanowienie to jest tem mniej potrzebne, że z powodu wieku można w przypadku art. 105. a po myśli art. 107 przenieść sędziego w stan spoczynku z urzędu.

ad art. 118) Według tego artykułu nie wolno sędziemu brać udziału „w takich wystąpieniach o charakterze politycznym", które mogłyby osłabiać zaufanie do bezstronności sędziego". Zdaniem naszem należałoby skreślić tu słowo „takich", oraz wyrazy „które mogłyby osłabiać zaufanie do bezstronności sędziego". Każde wystąpienie o charakterze politycznym podkopuje zaufanie do bezstronności sędziego i dlatego sędzia z powodu wysokiego stanowiska, jakie zajmuje, a którego podstawą jest zaufanie do bezstronności jego, winien unikać wszelkich występów politycznych.

ad. art. 168) W brzmieniu art. 168 ustępu 1) musi zachodzić niedokładność. Z brzmienia tego wynika, że wznowienie postępowania nastąpić może tylko po śmierci sędziego, co oczywiście jest niemożliwem i co sprzecznem jest z art. 175 ust. 2 projektu.

ad art. 191) Czynne prawo wyborcze co do osoby sędziego pokoju, powinni mieć ludzie dojrzali, nie można tego prawa przyznać przeto każdemu, kto ma prawo wyborcze do sejmu. Sędziego pokoju powinni wybierać obywatele mający najmniej lat czterdzieści, a nie młodzież niedoświadczona.

Sędziowie z wyboru są niebezpieczni i dlatego ostrożnym być trzeba przy ich wyborze. Spodziewać się też należy, że Minister Sprawiedliwości rzadko korzystać będzie z prawa rozpisywania wyborów sędziów pokoju.

ad art. 206) Ponieważ Izby handlowe wprowadzone zostały na całym obszarze państwa, przeto wyrazy „po zasięgnięciu opinji kupiectwa" należałoby zastąpić wyrazami „po zasięgnięciu opinji właściwej Izby handlowej".

ad art. 235) Prokuratorami mogą być mianowani także adwokaci. W tym kierunku należałoby uzupełnić art. 235.

ad art. 249) Zakaz brania udziału w wystąpieniach o charakterze politycznym, przewidziany w art. 119 co do sędziów, powinien się odnosić także do prokuratorów i w tym kierunku winien być art. 249 zmieniony.

ad art. 258) Niema podstawy rzeczowej do przyjęcia zamieszczonego pod lit. j) wyjątku dla spraw „w których stroną jest Skarb Państwa". Względy rzeczowe, a nie osobiste winny decydować o tem, jaki sąd ma sądzić sprawę.

ad art. 277) Należałoby wyraźnie zamieścić stałe postanowienie w uzupełnieniu art. 277, że egzamin adwokacki zawsze zastępuje egzamin sędziowski i aplikację sądową

ad art. 283) Przepis ustępu 2 i 3 jest niepotrzebny obecnie, skoro bowiem według art. 282 projektu przepisy o właściwości sądowej dzielnicowe pozostają na razie w mocy, to niema żadnej potrzeby rzeczowej na czas aż do ujednostajnienia ustawodawstwa procesowego wprowadzać zmiany przewidziane w ust. 2 i 3, art. 283.

ad art. 284) Należałoby ograniczyć sprawy przekazane sędziom pokoju do 50 zł. zamiast 100 zł., aby w ten sposób ograniczyć zakres działania sędziów pokoju.

Kraków, dnia 10 sierpnia 1927.

* * *

3) Odpis opinji wystosowanej do Komisji Kodyfikacyjnej w sprawie projektu kodeksu procedury cywilnej:

L. 2414/27.

Wysoka Komisjo!

Pismem okólnem z dnia 20 lipca 1927 r. SGNr. 895/27 przesłała nam Wysoka Komisja projekt kodeksu polskiej procedury cywilnej do zaopiniowania.

Stosownie do wezwania pozwalamy sobie odnośnie do projektu poczynić następujące uwagi.

Struktura procesu z obligatoryjną odpowiedzią na skargę odpowiada potrzebie szybkiego przeprowadzenia procesu odznaczającego się należytem przygotowaniem rozprawy i dlatego za strukturą procesu przyjętą w projekcie się oświadczamy.

Do samego projektu pozwalamy sobie jednak poczynić uwagi niewyczerpujące materjału, a dotyczące głównych spostrzeżeń naszych, jak następuje.

Brak w projekcie przepisów o przedmiotowej właściwości sądowej. Zdajemy sobie sprawę z tego, że nie jest to następstwem przeoczenia, lecz następstwem pierwotnego postanowienia, zamieszczenia przepisów o właściwości przedmiotowej w ustawie o sądach powszechnych i że następnie z projektu ustawy o sądach powszechnych wyeliminowano projektowane przepisy o właściwości przedmiotowej. Skutkiem tego będzie należało uzupełnić projekt przepisami o właściwości przedmiotowej i to na samym czele projektu. Odpowiednio do tego uzupełniony będzie musiał być rozdział III projektu.

Następnie w projekcie uderza nas oznaczenie sądów jako sądów grodzkich i sądów ziemskich. Przeciwko temu oznaczeniu sądów oświadczamy się, podobnie jakeśmy się oświadczyli przeciwko temu oznaczeniu zamieszczonemu w projekcie ustawy o sądach powszechnych, gdyż oznaczenie to ani tradycją historyczną, ani rzeczowymi względami nie da się uzasadnić.

Do poszczególnych artykułów przytaczamy co następuje:

ad art. 23.

Ustęp 2. tego artykułu jest nieuzasadniony, gdyż te same względy, które przemawiają za wprowadzeniem pierwszego ustępu art. 2 przemawiają także w przypadku, gdy pozwaną stroną jest Skarb Państwa, niema zaś przyczyny do tworzenia przywileju osobistego dla Skarbu Państwa, zrównanego jako strona procesowa z innemi stronami procesowemi.

ad art. 40.

Uważamy 1-szy ustęp tego artykułu za błędny. Artykuł ten zawiera dwie myśli, jedną myśl, że sędzia przy dekretowaniu skargi bierze za podstawę badania właściwości sądowej treść pozwu. Ta zasada winna być wyrażona przy dekretowaniu skargi, a więc w dziale pod tytułem „pozew". Druga myśl zawarta w ustępie pierwszym artykułu 40 polega na tem, że chwila wniesienia pozwu jest stanowczą dla oznaczenia właściwości sądowej. Zasada ta jest trafną, o ile później nastąpi zmiana stosunków i temu daje wyraz ustęp drugi art. 40. Natomiast zasada ta nie jest trafną, w przypadku przeciwnym, jeżeli sąd nie był właściwym w chwili wniesienia pozwu, a całkiem właściwym później; w tym ostatnim przypadku powinna decydować chwila wydania orzeczenia podobnie jak to stanowi art 339 projektu co do wyroków.

ad art. 41.

Należy sobie zdać sprawę, czy zamierzoną była myśl wykluczenia prorogationis fori jurysdykcji handlowej w miejsce cywilnej i odwrotnie.

ad art. 49.

Artykuł ten nie obejmuje przypadku wyłączenia sędziego samoistnego w sądzie okręgowym (ziemskim).

ad art. 55.

Pierwszy ustęp tego artykułu kończy się zastrzeżeniem „chyba, że ustawa niniejsza wprowadza przepisy odmienne". Takich odmiennych przepisów nie zauważyliśmy wcale.

ad art. 73.

Artykuł ten odnosi się tak do postępowania przed sądami okręgowymi jak i przed sądami powiatowymi, mimo to dostosowany jest tylko do postępowania przed sądami okręgowymi, gdyż mówi o odpowiedzi na pozew.

ad art. 78.

Ostatnie zdanie tego artykułu jest niejasne.

ad art. 80.

Pierwszy ustęp ma oczywiście mieć zastosowanie, jeżeli adwokat niema pełnomocnictwa ogólnego z art. 78.

ad. art. 83.

Oświadczamy się za skreśleniem tego artykułu, gdyż przymus adwokacki przyjęty dla postępowania wobec sądów okręgowych jest tak samo potrzebny przy uznaniu, jak przy zrzecze-

niu się roszczenia, a zwłaszcza przy ugodzie, która nieraz bywa skomplikowaną.

ad. art. 92 i 94.

Mowa jest tam o kosztach „koniecznych“, powinna zaś być mowa o kosztach „potrzebnych“, gdyż potrzebne koszta są celowe, konieczność zaś może nieistnieć w danym wypadku.

ad art. 81.

Pełnomocnictwo winno obejmować upoważnienie do odebrania przedmiotu sporu.

ad art. 98.

Ustęp drugi jest niepotrzebny i może być powodem szykan i zatargów w procesie.

ad. art. 101.

Należałoby w pierwszym ustępie dodać wyrazy „w miarę wyniku sprawy“.

ad art 104.

Mowa jest tam w ustępie drugim o interweniencie jako o uczestniku sporu, gdy tymczasem w dziale o interwencji ubocznej jest wymienio- tylko jeden wypadek uczestnictwa, t. j. uczestnictwa jednolitego.

ad art. 105.

Zdanie drugie ustępu pierwszego zawiera wyrażenie „w uchwale“. Powinno być w wygotowaniu rozstrzygnięcia, gdyż może tym rozstrzygnięciem być wyrok, a nie uchwała.

ad art. 106.

Ponieważ artykuł ten wspomina o taryfie, przeto należałoby w ustawie wprowadczej zamieścić postanowienia o taryfie adwokackiej.

ad art. 114.

W ustępie trzecim jest powiedziane o czynności procesowej wykonanej w drodze rekwizycji przy przymusie adwokackim. Jest to niezgodne z art. 76 projektu, wedle którego u sędziego uproszonego niema przymusu adwokackiego.

ad art. 123.

Pod L. 2 tego artykułu jest pomyłka, zamiast słów „dowiedział się, że powód jest cudzoziemcem“ powinny być wyrazy „utracił obywatelstwo polskie“.

ad art. 136.

Zamiast wyrazów „można doręczyć gdziekolwiek“ należałoby zamieścić wyrazy „tam gdzie osoba ta się znajduje“.

ad art. 138.

Należałoby w ustawie wprowadczej zamieścić postanowienie o „porze nocnej“.

ad art. 143.

Ustęp drugi rozróżnia przy doręczeniu skargi pozostawienie pozwu w mieszkaniu, lub lokalu strony od wezwania, które to wezwania ma być wystosowane tylko wtedy, gdy mieszkanie lub lokal są zamknięte. Jeżeli mieszkanie lub lokal są otwarte, należy pozostawić pozew w mieszkaniu lub lokalu. Jest to niesłuszne i w tym ostatnim przypadku należy nie zostawiać pozwu, lecz zostawić wezwanie pozwanemu tej samej treści, co w przypadku pierwszym.

ad art. 157.

Należałoby uzupełnić ten przepis postanowieniem, że należy oryginał dokumentu złożyć w sądzie w terminie przez sąd oznaczonym.

ad art. 170.

Należałoby wziąć pod rozwagę, czy nie należy ostatniego ustępu ograniczyć do przesyłek pocztowych poleconych.

ad art. 186.

Należałoby dla jasności zamiast wyrazów „w tem postępowaniu“ zamieścić wyrazy „w postępowaniu w przedmiocie przywrócenia“.

ad art. 207.

Należałoby przy rozprawie przewidzieć, że prawa przewodniczącego i senatu wobec sędziego samoistnego łączą się w jednej osobie, gdyż ustawa o sądach powszechnych a raczej projekt tej ustawy przewiduje sędziego samoistnego w trybunale. Ta sama uwaga odnosi się do postępowania przed sądami okręgowymi i tylko w tem miejscu przypadkowo zostaje poruszoną.

ad art. 232.

Wystarczy pozostawienie tylko pierwszego i czwartego ustępu tego artykułu, ustęp drugi i trzeci są niepotrzebne. Z chwilą, gdy jest powiedziane w ustępie pierwszym, że czasokres może wynosić do 4 tygodni, temsamem jest powiedziane, że wynosić może mniej, niema więc podstawy do postanowienia o skróceniu czasokresu do tygodnia. Również niema najmniejszej potrzeby do zastrzeżenia Skarbowi Państwa jako pozwanemu zawsze czterech tygodni do odpowiedzi na pozew, gdyż nieraz względy rzeczowe wymagają szybkiego postępowania. Przywilej dla Skarbu krzywdzić może stronę powodową.

ad art. 239.

Ustęp trzeci tego artykułu mówi o przypadku postępowania w sądach powiatowych Ustęp ten, o ile dotyczy sądów powiatowych, powinien być przeniesiony do działu o postępowaniu przed sądami grodzkimi i powinien być tam zamieszczony po art. 382, w którym jest mowa o zmianie skargi.

Co się tyczy cofnięcia pozwu, to należałoby powodowi nadać prawo cofnięcia pozwu także bez zgody pozwanego, jeżeli się zrzeknie roszczenia; w przypadku takim winien również powód ponieść koszta sporu.

ad art. 250.

W artykule tym należałoby po wyrazach „uzna się“ zamieścić wyrazy „na rozprawie“.

ad art. 271.

Po artykule 271 należałoby zamieścić postanowienie tej treści, że sąd może upoważnić stronę do wystarania się o przeprowadzenie na wniosek strony w sądzie zagranicznym dowodu zagranicą przeprowadzić się mającego.

ad art. 280.

Rota przysięgi powinna być równą dla wszystkich wyznań. Zastrzeżenie roty wedle wyznań jest nieuzasadnione i występuje przeciwko równości obywateli wobec sądu.

ad art. 313.

Ustęp drugi mówi, że zaliczkę może oznaczyć sąd, gdy tymczasem w art. 288 przy świadkach oznacza zaliczkę przewodniczący. Należałoby te oba przypadki uzgodnić.

ad art. 323 i nast.

Braknie wyraźnego przepisu, że nie można zmusić strony do zeznań.

ad art. 329.

W art. tym cytowany jest między innymi art. 278, który niema zastosowania w całej osnowie do przesłuchania stron.

ad art. 347.

W ostatnim ustępie winno być zaznaczone także co do ustnego ogłoszenia orzeczenia, że ono odbywa się w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, jak to jest mowa przy wygotowaniu pisemnem wyroku wedle art. 380.

ad art. 350.

W ustępie L. 3 jest mowa, że we wyroku ma być wymienione nazwisko prokuratora, który brał udział w sprawie. Otóż stanowczo podkreślamy, że prokurator w sprawach cywilnych jest zupełnie niepotrzebny, gdyż sądzą sędziowie mający równą kwalifikację z prokuratorem, a nadto wprowadzenie prokuratora choćby tylko w Sądzie Najwyższym jest marnowaniem sił niepotrzebnych.

W ustępie 8 jest powiedziane, że wyrok ma zawierać wzmiankę, czy wyrok ulega tymczasowej wykonalności. Tymczasem projekt nigdzie nie wspomina o tem, kiedy i czy wogóle wyrok ma być tymczasowo wykonalny. Jeżeli na razie dzielnicowe przepisy wymagają utrzymania postanowienia o tymczasowej wykonalności, to należałoby zamiast w tekście projektu ustawy o procedurze cywilnej zamieścić podobne postanowienie jako przejściowe dla poszczególnych dzielnic w ustawie wprowadczej. To samo zastrzeżenie odnosi się do postanowień art. 360 i innych postanowień zawierających wzmiankę o wykonalności wyroku. (art. 411).

W ustępie 9 artykułu 350 należałoby wyraźnie zaznaczyć, że wyrok ma zawierać ustalenia faktów uznanych za prawdziwe przez sąd.

Braknie w art. 350 przepisu, w jakim czasokresie ma być wykonane świadczenie we wyroku nałożone na stronę.

ad art. 360.

Zob. wyżej podane uwagi do art. 350 odnośnie do wykonalności.

ad art. 373.

Braknie cytowania w tym artykule art. 339, który winien być stosowany także przy uchwałach. Zaznaczono to już wyżej w uchwałach do art. 40.

Następnie cytowany jest w art. 373 art. 350 L. 1, wedle którego ma być we wyroku nagłówek „w Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej“. Rozchodzi się o to, czy ma być to także przy uchwale: w razie potakującym formalnie uchwała nie będzie się różniła od wyroku. Sądzić należy, że odróżnienie między uchwałą a wyrokiem nie będzie wykraczało przeciwko art. 74 ustawy konstytucyjnej.

ad art. 382.

Po artykule tym powinno być zamieszczone postanowienie o cofnięciu skargi, jak to już zauważono wyżej ad art. 239.

ad art. 415.

Powołujemy się tu na uwagi uczynione przy art. 350.

ad art. 413.

Artykuł ten odnosić się powinien w ostatnim ustępie tylko do strony niezastąpionej przez adwokata.

ad art. 418.

Postanowienie o protokolarnem wniesieniu rekursu z art. 418 powinno być uzgodnione z art. 413 uzupełnionym uwagą wyżej przy art. 413 podaną.

ad art. 419.

Projekt wyklucza skargę kasacyjną we wszystkich sprawach, w których orzekał Sąd apelacyjny o przedmiocie do 1500 zł. wartości. Odnosi się więc także do przypadków, gdy wyroki I-szej i II giej instancji były rozbieżne. Jest to

bardzo dalekie ograniczenie skargi kasacyjnej i proponujemy zamiast 1500 złotych kwotę 500 złotych. Sąd Najwyższy jest poto, by strony mogły się do niego udawać jako do instancji najwyższej. Tymczasem projekt wyklucza skargę kasacyjną w przeważnej ilości spraw, a prawie we wszystkich sprawach należących do kompetencji sądu powiatowego. Połączone to jest z niebezpieczeństwem powstawania judykatur lokalnych.

Następnie w art. 419 jest powiedziane, że mogą być zaczepione zapomocą skargi kasacyjnej uchwały II-giej instancji, kończące postępowanie procesowe. Z tego przepisu oraz z przepisów art. 414 do 418 o rekursie wynika, że w innych sprawach od uchwał niema środka prawnego do III-ciej instancji. Nie jest to niebezpieczne w procesie, natomiast sprawa jest niebezpieczną w postępowaniu konkursowem, ugodowem i egzekucyjnem; w tych postępowaniach powołane są postanowienia o środkach prawnych procesowych, zachodzi przeto obawa, że w sprawach tu wymienionych nigdy nie będzie można wnieść środka prawnego do Sądu Najwyższego, to nie może być zamierzonem i zdaje się polega na przeoczeniu. Wykluczenie środków prawnych do Sądu Najwyższego w sprawach tu podanych jest niemożliwe. Musi być przeto zamieszczone odpowiednie uzupełnienie przepisu art. 419 w ustawie wprowadczej.

ad art. 442.

Należałoby skreślić wyrazy „na wniosek objęty skargą kasacyjną“ tak, by Sąd Najwyższy także z urzędu mógł zmienić wyrok.

ad art. 450.

W przyczynach wznowienia nie jest uregulowany stosunek skargi o wznowienie do przypadków odrzucenia faktów i dowodów po myśli art. 192 i 400 projektu.

ad art. 463 i nast.

Braknie postanowienia, że w postępowaniu nakazowem (wekslowem i czekowem) muszą być zarzuty takie, które w postępowaniu przed sądami okręgowymi muszą być zgłoszone w odpowiedzi na skargę — tutaj zgłoszone w zarzutach pod rygorem ich pominięcia.

ad art. 500.

Drugie zdanie art. 500 nie jest jasne.

ad art. 510.

W artykule tym pod literą d) cytowane są artykuły 505—506. Powinny być zaś, jak się zdaje, cytowane artykuły 506—507.

ad art. 512.

Należałoby wyraźnie w ustawie wprowadczej określić stosunek do sądów giełdowych.

Kraków, dnia 21 października 1927.

* * *

4) Odpis opinii wystosowanej do Komisji Kodyfikacyjnej w sprawie projektu ustawy zaprowadzającej kodeks procedury cywilnej:

L. 168/28.

Wysoka Komisjo!

Stosownia do wezwania z dnia 9 grudnia 1927 Nr. 1438/27 pozwalamy sobie poczynić uwagi do projektu ustawy zaprowadzającej kodeks procedury cywilnej, przyczem ograniczamy się do uwag, odnoszących się tylko do przepisów ogólnych i przepisów dotyczących okręgów sądów apelacyjnych we Lwowie i w Krakowie, oraz Sądu okręgowego w Cieszynie.

ad art. I.

Należałoby ustęp trzeci tego artykułu wystylizować pozytywnie, np. przez podanie, że przytoczone przepisy są przykładowe, gdyż to odbierze przepisowi temu wrażenie pobieżności ustawy.

ad art. IV. § 4.

Przecinek po wyrazie „sporu“ nie jest potrzebny.

ad art. IV. § 12.

Przepis ten należałoby przenieść do samej procedury cywilnej, gdyż niema powodu pomijać przepis ten w procedurze i przenieść go do ustawy przechodniej, skoro to ma być przepis stały.

ad art. IV. § 15.

Przysięga powinna być dla wszystkich wyznań jednakową. Powołujemy się tu na to, cośmy przytoczyli przy odnośnym przepisie procedury cywilnej.

ad art. IV. § 17.

Przepis ten powinien być zamieszczony w odnośnem miejscu samej procedury cywilnej.

ad art. IV. § 20.

Zachodzi zdaje się pomyłka drukarska; wyraz „urządzone“ ma opiewać zapewnie „urzędowe“.

ad art. V. § 1.

Przepis ten jest nieuzasadniony, gdyż przymus adwokacki przewidziany dla wszystkich spraw w sądach okręgowych powinien się od-

nosić także do sporów małżeńskich. W sporach tych jest nawet specjalnie wskazanem, by adwokat interwenjował obok strony.

ad art. V. § 3.

Nie jest przewidziany rygor na przypadek niejawienia się stron wezwanych dla dawania wyjaśnień.

ad art. V. § 4.

Niema powodu do wykluczenia wyroku zaocznego w sprawach o separację od stołu i łoża.

ad art. IX.

Zapis na Sąd polubowny winien niewątpliwie wskazywać na zgodę stron na zapis. Nie wystarczy przeto podpis przez pełnomocnika bez ściślejszej formy wymaganej do podpisu dokumentów, np. legalizacji znaku ręcznego.

ad art. XI.

Przepis ten jest nieuzasadniony, gdyż niema w zasadzie potrzeby skarżenia roszczeń w Polsce, które nie mają być w Polsce wykonane.

ad art. XVI.

Artykuł ten nie jest wspólnym przepisem dla wszystkich dzielnic. Przepis powinien przeto być zamieszczony w tych rozdziałach, które się odnoszą do tej dzielnicy, w której przepis ten może mieć praktyczne znaczenie.

ad art. XXIV.

Zamiast wyrazów „po rozprawie stron“ powinno być „po wywodach stron“.

Co do stanowiska prokuratora, to uważamy prokuratora za niepotrzebnego w sprawach cywilnych i powołujemy się pod tym względem na to, cośmy przytoczyli w uwagach do projektu procedury cywilnej.

ad art. XXVIII.

W artykule tym zaszła pomyłka. Zamiast wyrazu „w“ powinien być wyraz „o“.

ad art. XLVII.

Niejasnem jest w artykule tym, który Sąd jest sądem właściwym.

Kraków, dnia 13 stycznia 1928 r.

* * *

5) Odpis memorjału wystosowanego do Ministerstwa Robót Rolnych w sprawie projektu ustawy o przenoszeniu własności i nieruchomości ziemskich:

L. 1079/28

Wysokie Ministerstwo Reform Rolnych
w Warszawie.

Wysokie Ministerstwo przygotowało projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej — względnie projekt ustawy o przenoszeniu własności nieruchomości ziemskich.

Ponieważ projekt ten na przypadek, gdyby stał się prawem, ma doniosłe znaczenie prawne dla szerokich sfer ludności, przeto pozwalamy sobie jako powołani w myśl ordynacji adwokackiej do wydawania opinji o projektach ustawodawczych, przedłożyć Wysokiemu Ministerstwu następujące uwagi w przedmiocie projektu.

Niedawno Wysokie Ministerstwo spowodowało wydanie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. poz. 907 Dz. U. R. P., którem uchylono rozporządzenie cesarskie z dnia 9-go sierpnia 1915 Nr. 234 Dz. U. P. o pozbywaniu gruntów leśnych i rolnych, które to rozporządzenie cesarskie obowiązywało na terenie Małopolski. Zdawało się z tego, że Wysokie Ministerstwo porzuca drogę poprzednio obraną i uchyli wszelkie ograniczenia obrotu nieruchomościami, że przeto w szczególności uchyli także względnie spowoduje uchylenie tymczasowego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 poz. 428 Dz. U. R. P. Tego domagała się konsekwencja.

Tymczasem projekt, o którym na wstępie mowa, rozszerza w szerokiej mierze zasady przyjęte w rozporządzeniu tymczasowem Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 poz. 428 Dz. U. R. P., rozszerzając je na nowe przypadki i obostrzając poszczególne przepisy.

Jest to stanowisko nieuzasadnione, gdyż niema rzeczowej piekącej przyczyny do tego rodzaju zarządzeń, jakie zamieszczone są w projekcie, skoro w szczególności przeprowadzenie reformy rolnej tego nie wymaga, a niema także objawu lekkomyślnego pozbywania się gruntu bez potrzeby wśród społeczeństwa wiejskiego.

Rozporządzenie projektowane także w szczegółach nie jest trafne.

I tak w art. 1 powiedziane jest, że wszelkie umowy mające na celu przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskich wymagają dla swej ważności poprzedniego zezwolenia Urzędu ziemskiego, co powtarza także art. 11 projektu dodając, że unieważnienie następuje na wniosek właściwych urzędów ziemskich w drodze sądowej. Są to mniej więcej tesame postanowienia, które były zamieszczone i które są zamieszczone w tymczasowem rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 poz. 428 Dz. U. R. P., a które w judykaturze sądów w szczególności Sądu Najwyższego, budziły wątpliwości co do ich doniosłości. Wątpliwem bowiem było, czy chodzi tu

o nieważność absolutną, czy też jedynie o bezskuteczność umowy wychodzącą na jaw dopiero w razie odmowy zatwierdzenia umowy przez Urząd ziemski. Wobec tego samego brzmienia nowego projektu pod tym względem zachodzi obawa, że i nowe projektowane przepisy będą budziły tesame wątpliwości.

Następnie projekt stosuje swoje ograniczenia także do sprzedaży przymusowych nieruchomości. Jest to eksperyment niebezpieczny, który podkopie kredyt hipoteczny.

Dalej projekt obejmuje swoimi przepisami wszystkie nieruchomości leżące poza administracyjnymi granicami miast. Jest to ograniczenie zbyt daleko idące, gdyż nie wyłącza nawet nieruchomości zupełnie nieprzeznaczonych dla celów rolniczych, jakoto nieruchomości górnicze, kolejowe i t. d. i nie liczy się z faktem, że tuż poza granicami administracyjnymi miast leżą grunta przeznaczone na rozszerzenie się peryferji miasta, a więc przeznaczone na zabudowanie i na pomieszczenie urządzeń związanych z miastem jakoto parków, boisk i t. d.

W artykule 3 projekt wyłącza z pod obowiązku zatwierdzenia transakcji działy spadkowe tylko w wypadku śmierci zaszłym przed terminem wspomnianym tamże. Tosamo ratio legis każe rozszerzyć ten wyjątek także na działy spadkowe spowodowane wypadkiem śmierci zaszłym później.

W artykule 5 jest powiedziano, że musi się odmówić zatwierdzenia transakcji, któraby uniemożliwiała lub ograniczała zastosowanie zasad zawartych w ustawie z 28 grudnia 1925 o wykonaniu reformy rolnej. Jest to postanowienie zbyt elastyczne i powinno być zastąpione ścisłym określeniem tego, co stanowi wspomniane zasady we formie szczegółowego wymienienia przypadków stanowiących zasady. Inaczej wytworzy się praktyka chwiejna i dowolna, która wywoła niezadowolenie ludności nią dotkniętej.

Dalej zupełnie niesłusznie projekt zajmuje się postanowieniem, że należy odmówić zatwierdzenia transakcji, jeżeli nabywcą nie jest obywatel polski. Postanowienia takie zawarte być winny w przepisach politycznych, regulujących tę sprawę z uwzględnieniem interesów państwowych i z uwzględnieniem stosunku Państwa do Państw obcych. Przepisy takie już istnieją w ustawie z dnia 24 marca 1920 poz. 178 Dz. U. P. R. P. o nabywanie ruchomości przez obcokrajowców i ustawie, a raczej rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 poz. 996 Dz. U. R. P. o granicach Państwa, a nadto w traktatach międzynarodowych; w myśl tych osobnych przepisów jest nabywanie nieruchomości przez obcokrajowców pod pewnymi warunkami dozwolone. Między tymi przepisami, a obecnie projektowanym przepisem zachodzi przeto sprzeczność, która tylko może prowadzić do zawikłań międzynarodowych i do retorsji.

W art. 5 również zbyt ogólnikowo jest powiedziane, że władze ziemskie mogą odmówić zezwolenia w razie, jeżeli nabywca niema dostatecznej kwalifikacji rolniczej. Zauważyć należy przedewszystkiem, że do racjonalnego posiadania gruntów nie zawsze potrzeba kwalifikacji rolniczych, a nadto pojęcie posiadania kwalifikacji rolniczych jest bardzo giętkie i może wywołać w praktyce dowolność stosowania ustawy.

Projekt wprowadza w art. 5 prawo pierwokupu. Jest to prawo nieokreślone jednolicie w ustawach i powinno być tutaj sprecyzowane tembardziej, że ono jest niczem innem, jak tylko wywłaszczeniem. Jako takie jest ono nieuzasadnione i krzywdzi właścicieli nieruchomości, którzy jedynie przy zaistnieniu pewnych warunków chcą nieruchomość przenieść na osobę trzecią.

Niesłuszne jest zastrzeżone w rozporządzeniu Ministerstwa wprowadzenie szczegółowych przepisów o prawie pierwokupu po myśli art. 5 projektu i w przedmiocie sposobu zezwolenia na sprzedaż przymusową nieruchomości w art. 6 projektu. Postanowienia tak ważne i doniosłe muszą być zawarte w ustawie.

Terminologja użyta w art. 9 projektu „uregulowanie tytułu własności nieruchomości“ nie odpowiada wszystkim ustawom hipotecznym obowiązującym na ziemiach polskich.

Nadto zauważyć należy, że art. 9 wymagający zawsze przedłożenia urzędowi hipotecznemu względnie sądowi hipotecznemu decyzji właściwego Urzędu ziemskiego zezwalającej na przewłaszczenie jest nieścisłe, bo nie pokrywa się z art. 7 projektu, który przewiduje w przypadkach w art. 7 podanych brak wyraźnego zezwolenia na przewłaszczenie, jeżeli Urząd ziemski w przeciągu miesiąca nie załatwi podania o zezwolenie na przewłaszczenie.

W artykule 11 projektu niema zakreślonego czasokresu, w którym przedawnia skarga Urzędu ziemskiego. Porządek prawny wymaga, jak we wszystkich przypadkach skargi, tak i w tym przypadku czasowego ograniczenia prawa skargi.

Art. 12 projektu nadaje skutek wsteczny ustawie, co sprzeczne jest z zasadami ustawodawczymi i prowadzi do skutków krzywdzących. W art. 14 wymienione jest jako uchylone projektowanem rozporządzeniem dawne cesarskie rozporządzenie z dnia 9-go sierpnia 1915 r. o pozbywaniu gruntów leśnych i rolnych Nr. 244 Dz. U. P. — Rozporządzenie to uchylonem już jest, jak na wstępie zauważono rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 poz. 907 Dz U. R. P.

Upraszamy o uwzględnienie tych uwag przed powzięciem stanowczej decyzji co do losów projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, względnie ustawy o przenoszeniu własności ziemskich.

Kraków, dnia 2 marca 1928 r.

* * *

Kraków 1 czerwca 1928 r.

Za Wydział Izby:

Dr. Jerzy Trammer
Prezydent.

II. Sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej
za rok 1927.

A) Uwagi ogólne.

W r. 1927 wpływ nowych spraw przywyższył rok poprzedzający o trzy sprawy — gdy bowiem ilość spraw w r. 1926 wynosiła 80 — w roku sprawozdawczym doszła do cyfry 83.

Jak z wyjaśnienia w ustępie B) I. wynika załatwiła Rada Dyscyplinarna merytorycznie spraw 63 a więc ilość, która wprawdzie nie dochodzi do ilości wpływu rocznego t. j. 83 — jednak mniej więcej nie odbiega tak dalece od normalnego toku czynności.

B) Wyjaśnienia szczegółowe.

(Cyfry podane w nawiasach odnoszą się do roku 1926).

I. Ilość spraw załatwionych w r. 1927 i w latach poprzednich, które w r. 1927 urosły w moc prawa.

Sprawozdanie obejmuje pozycji 192 (172).

1) w roku	1921	2	(2)
2) „ „	1923	2	(10)
3) „ „	1924	4	(18)
4) w roku	1925	35	(61)
5) „ „	1926	66	(80)
6) „ „	1927	83	(—)
Razem spraw		192	(172)

Dnia 31 grudnia 1927 pozostało spraw niezałatwionych ostatecznie do końca r. 1927:

ze spraw ad 1) z roku	1921	2	(2)
„ „ „ 2) „ „	1923	2	(2)
„ „ „ 3) „ „	1924	2	(4)
„ „ „ 4) „ „	1925	19	(18)
„ „ „ 5) „ „	1926	38	(80)
„ „ „ 6) „ „	1927	67	(—)

Z dniem 1 stycznia 1928 pozostaje zatem spraw niezałatwionych ostatecznie 129 (100) tak, że w roku 1927 urosło w moc prawa spraw (192—129) 63 (63)

Razem jak wyżej 192 (172)

II. Stan w jakim z końcem r. 1927 znajduje się 192 spraw, niezałatwionych ostatecznie a objętych tabelą I.:

a) w stadjum po uchwale na uzupełnienie dochodzeń . . . 5 (6)

b) w stadjum nieprawomocnego zaniechania . . . 8 (3)
c) po uchwale przekazującej a przed rozprawą . . . 4 (1)
d) w stadjum po nieprawomocnem orzeczeniu . . . 10 (7)
e) w stadjum wstrzymania postępowania z powodu wiszącej sprawy karnej 8 (5)
f) sprawy, w których nie powzięto dotąd uchwały merytorycznej, (t. j. w ilości spraw) dotyczących 65 obwinionych i wspólników 94 (89)

łacznie jak wyżej spraw 129 (109)

III. **Ilość posiedzeń odbytych i ilość spraw załatwionych w roku 1927.**

Posiedzenia względnie rozprawy odbyły się w roku 1927, w liczbie 28 w dniach 8, 22 stycznia, 5, 12 i 26 lutego, 12, 19, 28 marca, 2, 9, 23, 30 kwietnia, 14, 21 maja, 18 czerwca, 2 lipca, 3, 24 września, 15, 29 października, 5, 12, 19, 26 listopada, 3, 10, 17 i 31 grudnia 1927.

Na posiedzeniach tych załatwiono:

1) prawomocnie spraw . . 63 (63)
2) nieprawomocnie:
   a) przez zaniechanie . . 8 (3)
   b) uchwałą przekazującą . 4 (1)
   c) nieprawomocne orzeczenie 10 (7)

razem w roku sprawozdawczym załatwiła Rada merytorycznie spraw 85 (74)
Nie załatwiono dotąd merytorycznie 192 (172)

IV. **Statystyka spraw ukończonych prawomocnie w roku 1927.**

Ukończono w r. 1927 prawomocnie 63 sprawy.

Sprawy te dotyczą 47 (61) obwinionych.

Sposób załatwienia.

1) Umorzono sprawy wskutek śmierci przeciw . . 2 obwin.
2) Umorzono sprawy z powodu wykreślenia z listy kandydatów przeciw . . 1 „
3) Zaniechano spraw przeciw 20 „
4) Przeprowadzono rozprawę dysc. i wydano orzeczenia niezaczepione przeciw . 17 „
5) Wydano orzeczenia zaczepione a rozpatrywane przez Sąd Najwyższy przeciw . 6 „
6) Odmówiono wnioskowi o wznowienie w jednej sprawie prawomocnie przeciw 1 „

Razem jak wyżej przeciw 47 obwin.

Uwagi dotyczące spraw prawomocnie załatwionych.

W czterech wypadkach Rada Dyscyplinarna przy powzięciu uchwał zaniechania uchwaliła odstąpić akta Wydziałowi Izby Adwokackiej do wytknięcia w myśl § 23 ord. adw. i rozp. austr. Min. Spraw. z dnia 28/I 1895 L. 23882.

Od jednej uchwały zaniechania donoszący wniósł zażalenie, którego jednak Sąd Najwyższy nie uwzględnił. W jednej sprawie przekazanej nam przez Sąd Najwyższy w drodze delegacji z Rady dyscyplinarnej we Lwowie odmówiła Rada Dyscyplinarna przekazanemu do załatwienia wnioskowi o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, a Sąd Najwyższy tę odnośną uchwałę zatwierdził.

Treść orzeczeń objętych ustępami IV. 4. 5.

Wydano orzeczenia:

a) uwalniające przeciw . . 5 obwin. przyczem sprawę jedną odstąpiono Wydziałowi Izby

Adwokackiej do wytknięcia w myśl § 23 ord. adw.

b) zasądzające za wykroczenie przeciw obowiązkom przeciw . . . . 4 „

c) za wykroczenie przeciw godności stanu przeciw . 8 „

d) za wykroczenie w obu kierunkach przeciw . . 5 „

W jednej sprawie na skutek odwołania Prokuratora Izby Sąd Najwyższy zatwierdził orzeczenie co do winy i kary oraz kosztów, zaś karę grzywny 2000 zł. zamienił na karę 3-miesięcznej suspenzji — natomiast odwołania obwinionego nie uwzględnił.

W trzech sprawach przeciw jednemu obwinionemu Sąd Najwyższy zatwierdzając orzeczenie co do winy i kosztów zamienił karę 7 miesięcznej suspenzji na karę 5-miesięcznej suspenzji. W siedmiu sprawach Sąd Najwyższy nie uwzględnił odwołania obwinionych i zatwierdził orzeczenie nasze w całości.

Kary orzeczone

a) na karę nagany zasądzono 7 oskarżon.

b) na karę grzywny zasądzono . . . . 7 „
grzywny nałożono: 1 á 50 zł., 2 á 100 zł., 1 á 150 zł., 1 á 200 zł., 1 á 250 zł., 1 á 300 zł. — wynoszą łącznie kwotę 1.150 złotych.

c) karę suspenzji nałożono przeciw . . . 2 „

d) uwolniono . . . 4 obwinion.

e) umorzono karę poprzednim orzeczeniem przeciw . 1 „

razem 22 obwinion.

Koszta postępowania dyscyplinarnego

nałożono na 22 zasądzonych w łącznej kwocie . . . zł. 1.170·— a to w kwotach od 20 zł. do maksymalnej kwoty 200 zł.

V. Ze spraw załatwionych nieprawomocnem orzeczeniem zalegają w Sądzie Najwyższym dwie sprawy.

Z RADY DYSCYPLINARNEJ KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.

Kraków, dnia 1 czerwca 1928.

Sekretarz Rady:
Dr. Krygowski mp.

Prezes Rady:
w. z. Dr. Ader mp.

VI.

Kasa samopomocy adwokatów i aplikantów adwokackich Krakowskiej Izby adwokackiej.

Stan funduszów za czas od 15 czerwca 1927 do 1 czerwca 1928 r.

I. WPŁYWY.	zł.	zł.
Stan kasy w dniu 15 czerwca 1927		25.554·31
Wkładki wpłacone z powodu wypadków śmierci	21.030·—	
Wpisowe 6 członków	60·—	
Dopisane odsetki	799 64	
Zwrot wydatków na portorja	552 87	
Datki dobrowolne	380·—	22.822 51
		48.376·82
II. ROZCHODY:		
Wypłacono z powodu 8 wypadków śmierci		16.000·—
Stan kasy		32.376·82

Z funduszów tych umieszczone są na książeczkach wkładkowych Banku Gospodarstwa krajowego w Krakowie, Nr. 35067, — zł. 12.000; Nr. 36.725 — zł. 3.000, reszta na koncie P. K O. Nr. 404 621.

ZESTAWIENIE KASOWE

od dnia założenia t. j od dnia 1 lipca 1924 do dnia 1 czerwca 1928 r.

476 członków uiściło wpisowe po 5 zł.	2.380	—
74 członków uiściło wpisowe po 10 zł.	740	—
456 członków uiściło wkładki po 2 zł. z powodu 1-go wypadku śmierci	912	—
370 „ „ „ „ 10 zł. „ 2-go „ „	3.700	—
367 „ „ „ „ 10 zł. „ 3-go „ „	3.670	—
363 „ „ „ „ 10 zł. „ 4-go „ „	3.630	—
352 „ „ „ „ 10 zł. „ 5-go „ „	3 520	—
347 „ „ „ „ 10 zł. „ 6-go „ „	3.470	—
346 „ „ „ „ 10 zł. „ 7-go „ „	3.460	—
345 „ „ „ „ 10 zł. „ 8-go „ „	3 450	—
339 „ „ „ „ 10 zł. „ 9-go „ „	3.390	—
334 „ „ „ „ 10 zł. „ 10-go „ „	3.340	—
322 „ „ „ „ 10 zł. „ 11-go „ „	3.220	—
322 „ „ „ „ 10 zł. „ 12-go „ „	3.220	—
313 „ „ „ „ 10 zł. „ 13-go „ „	3.130	—
302 „ „ „ „ 10 zł. „ 14-go „ „	3.020	—
295 „ „ „ „ 10 zł. „ 15-go „ „	2.950	—
284 „ „ „ „ 10 zł. „ 16-go „ „	2.840	—
263 „ „ „ „ 10 zł. „ 17-go „ „	2 630	—
246 „ „ „ „ 10 zł. „ 18-go „ „	2.460	—
232 „ „ „ „ 10 zł. „ 19-go „ „	2.320	—
202 „ „ „ „ 10 zł. „ 20-go „ „	2.020	—
Datki dobrowolne	799	—
Dopisane odsetki	1.529	30
Zwrot wydatków na druki i portorja	1.176	52
Ogólna suma wpływów	66 932	82
Wypłacono z powodu 20-tu wypadków śmierci	34.600	—
Stan kasy dnia 1 czerwca 1928	32.376	82

Dr. Landy
skarbnik.

Wielmożni Panowie Koledzy!

I znów, jak niestety od lat kilku, zmuszeni jesteśmy zwrócić się do Was Panowie Koledzy z gorącą prośbą, byście nie pozwolili upaść Kasie Samopomocy jako Instytucji, która przychodzi z pomocą Rodzinie zmarłego Kolegi w chwili jak najkrytyczniejszej, bo w chwili śmierci jej żywiciela. Pauperyzacja naszego stanu stale wzrastająca powoduje niemożność należytego zaopatrzenia rodziny na wypadek śmierci, a jak to w dwóch wypadkach z żalem skonstatowaliśmy, z chwilą śmierci Kolegi rodzina jego nie posiadała nawet najskromniejszej gotówki na opędzenie kosztów dziennego utrzymania lub też na pokrycie kosztów pogrzebu zmarłego.

Czy rzeczywiście trzeba Kolegom adwokatom, a więc członkom sfery najinteligentniejszej wyjaśniać, jak konieczną jest nasza Kasa, która w takiej krytycznej chwili przychodzi z doraźną pomocą. Niestety pomoc ta dotychczas jest minimalną z powodu wprost niezrozumiałej bierności Kolegów, dla których wszak z małymi wyjątkami wydatek 10 złotych w wypadku śmierci Kolegi, ewentualnie kilkudziesięciu złotych w przeciągu całego roku nie może stanowić poważnej rubryki.

Jest tembardziej ze względów koleżeńskich godnem potępienia, że według spostrzeżeń uchylają się od obowiązku tego Koledzy najlepiej materjalnie sytuowani, wychodząc z ciasnego egoistycznego założenia, że oni na zasiłki z Kasy nie są skazani.

Wstyd i oburzenie wywołać musi malejąca od jednego wypadku śmierci do drugiego liczba członków tak, że na blizko 800 członków naszej Izby do Kasy Samopomocy należy zaledwie 200 kilkudziesięciu adwokatów, a przez cały ubiegły rok zyskaliśmy zaledwie sześciu nowych członków.

Sądzimy, że te może ostre słowa, podyktowane rozgoryczeniem ludzi, poświęcających wiele czasu i trudu agendom Kasy i konstatujących bezowocność swych usiłowań, które się rozbijają o egoistyczną obojętność Kolegów, wywołają jakiś oddźwięk, który się uwydatnić winien w gremialnem przystąpieniu w charakterze członków do Kasy Samopomocy.

VII.

Komunikaty.

Podanie o wpis na listę kandydatów adwokackich, względnie o uwidocznienie dalszych wstąpień i wystąpień, powinien podpisać tak adwokat jak i kandydat adwokacki. Rozpoczęcie praktyki adwokackiej liczy się kandydatowi od dnia nadejścia podania do Wydziału (§ 30 ord. adwok).

* * *

Zgłoszenie wystąpienia kandyd. adwok. z praktyki winno być wniesione bezzwłocznie po wystąpieniu z oznaczeniem dnia wystąpienia.

* * *

Podań o wystąpieniu jednego kandydata i wstąpieniu innego kandydata nie należy łączyć w jednem piśmie, gdyż to utrudnia załatwienie i powoduje zwłokę w załatwieniu.

* * *

Nie należy łączyć w jednem podaniu zawiadomienia o wstąpieniu kandydata, z prośbą o udzielenie prawa substytucji przed Trybunałem, gdyż podanie o wstąpieniu musi pozostać w aktach Izby, zaś podanie o udzielenie prawa substytucji przedkłada się sądowi apelacyjnemu.

Podanie o udzielenie kand. adwok. prawa substytucji przed Trybunałem powinien wnieść adwokat z uzasadnieniem swedo żądania, np. chorobą, wyjazdem, nawałem czynności itp.

* * *

Zażalenia do Wydziału Izby lub do Rady dyscyplinarnej, oraz wyjaśnienia adwokatów na zażalenia winny być wniesione zawsze w dwóch egzemplarzach pisma.

* * *

W zgłoszeniu zamiaru przesiedlenia się adwokata do innej miejscowości tutejszego okręgu należy wymienić osobę substytuta z grona adwokatów urzędujących w miejscu dotychczasowej siedziby. Jeżeli adwokat zamierza przesiedlić się z innego okręgu do tutejszej Izby, lub z tutejszej Izby do innego okręgu, to należy podanie ze zgłoszeniem zamiaru przesiedlania się wnieść równocześnie do Wydziału obu Izb.

* * *

Ze względu, że zdarzały się wypadki zaginięcia pism wniesionych do dziennika podawczego, wskazanem jest, aby adwokaci przy wnoszeniu pism brali w dzienniku podawczym poświadczenie wniesionego pisma.

VIII.

Liczba adwokatów i kandydatów adwokackich.

I. Z końcem roku 1926 było adwokatów wpisanych w Izbie Krakowskiej . . .		728
1. przybyło w roku 1927:		
a) w Krakowie	16	
b) w siedzibie Sądów okręgowych	5	
c) w siedzibie Sądów powiatowych	37	58
Ogólna liczba		786
2. ubyło w roku 1927:		
a) z powodu przesiedlenia się do okręgu innej Izby . .	—	
b) z powodu rezygnacji	2	
c) z powodu śmierci	13	15
Stan z końcem roku 1927		771
II. Z końcem roku 1926 było kandydatów adwokackich wpisanych w Izbie Krakowskiej		236
przybyło w roku 1927		99
Ogólna liczba . . .		335
ubyło w roku 1927		69
Stan z końcem roku 1927		266

IX.

Dziennik podawczy.

Od 1 stycznia do 31 grudnia 1927 wniesiono do Wydziału Izby pism 4214.

Wydawca: Wydział Izby Adwokackiej w Krakowie, ul. Gołębia 6.
Czcionkami Krakowskiej Drukarni Nakładowej w Krakowie, ul. Kopernika 8 — pod zarządem J. Borkowicza.